

இல்லத்து ஜேனத்

அமரர்

திருமதி சறோஜாதேவி சிவபாலன்

**அமரர்
கிருமக் சரோஜாதேவ் சீவபாலன்**

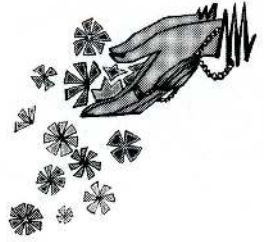
(ஒய்வு பெற்று ஆசிரியை)

அவர்களின்

சிவபதப்பேறு குறித்து வெளியிடப்படும்

இல்லஞ்சு ஜோகத்

29.06.2021

சமர்ப்பணம்

அறிவு, அன்பு, அடக்கம், பரிவு, பணிவு, பக்தி, பாசம் எனும் பண்புகளின் ஜீவ ஊற்றாய் விளங்கி எங்கள் இதயத்தில் நீங்கா இடம் பெற்று நித்தியமாய் ஜொலித்து, பாங்காய் வீற்றிருந்த எங்கள் குடும்பத் தலைவியே!

தாரமாய், தாயாய் தன்னிகரற்று விளங்கி எமது வாழ்வின் வளர்ச்சிக்கும் உயர்ச்சிக்கும் உதவிய உயிரே!

இன்று எம்மை ஆறாத்துயரிலும், மீளாத வேதனையிலும் ஆழ்த்திவிட்டு ஆண்டவர் அடியில் சரணடைந்துவிட்ட உங்கள் திருக்கரங்களில் இச் சிறு நினைவுமலரைச் சமர்ப்பிக்கின்றோம்.

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

இங்ஙனம்

தங்கள் பிரிவால் துயருறும்

- கணவன், பிள்ளைகள்.

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்”

மண் மகிழ்

22.04.1954

விண் தழுவ

30.05.2021

அமரர்

திருமதி சரோஜாதேவி சிவபாலன்

(ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியை)

திதி நிர்ணய வெண்பா

பிலவ வருஷத்து வைகாசித் திங்கள் பதினாறாம் நாள்
உத்தராட நட்சத்திர அபரபக்க சதுர்த்தித் திதி - சேரவே
அன்பிற்கினிய சரோஜாதேவி அகிலம் விட்டு
சென்றடைந்தார் சிவன் தாள்.

உ
சிவமயம்

பஞ்சபுராணம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பிள்ளையார் துதி

ஐந்து கரத்தனை ஆனை முகத்தனை
இந்தின் இளம்பிறை போலு மெயிற்றனை
நந்தி மகன்தனை ஞானக் கொழுந்தினைப்
புந்தியில் வைத்தடி போற்றுகின்றேனே.

தேவாரம்

இடரினும் தளரினும் எனதுறுநோய்
தொடரினும் உனகழல் தொழுதெழுவேன்
கடல்தனில் அமுதொடு கலந்தநஞ்சை
மிடறினில் அடக்கிய வேதியனே
இதுவோளமை ஆளுமா நீவதொன்றெமக் கில்லையேல்
அதுவோவுன தின்னருள் ஆவடுதுறை அரனே.

திருவாசகம்

பூசுவதும் வெண்ணீறு பூண்பதுவும் பொங்கரவம்
பேசுவதும் திருவாயால் மறைபோலுங் காணே
பூசுவதும் பேசுவதும் பூண்பதுவுங் கொண்டென்னை
ஈசனவன் எவ்வயிர்க்கும் இயல்பானான் சாழலோ.

திருவிசைப்பா

கற்றவர் விழுங்கும் கற்பகக் கனியைக்
கரையிலாக் கருணைமா கடலை
மற்றவர் அறியா மாணிக்க மலையை
மதிப்பவர் மனமணி விளக்கைச்
செற்றவர் புரங்கள் செற்றஎம் சிவனைத்
திருவீழி மிழலைவீற் நிருந்த
கொற்றவன் றன்னைக் கண்டுகண் டுள்ளம்
குளிரஎன் கண்குளிர்ந் தனவே

திருப்பல்லாண்டு

சீரும் திருவும் பொலியச் சிவலோக
நாயகன் சேவடிகீழ்
ஆரும் பெறாத அறிவுபெற் றேன்பெற்ற
தார்பெறு வார்உலகில்
ஊரும் உலகும் கழற உழறி
உமைமண வாளுக்காட்
பாரும் விசும்பும் அறியும் பரிசுநாம்
பல்லாண்டு கூறுதுமே

திருப்புராணம்

இறவாத இன்ப அன்பு
வேண்டிப்பின் வேண்டு கின்றார்
பிறவாமை வேண்டும் மீண்டும்
பிறப்புண்டேல் உன்னை என்றும்
மறவாமை வேண்டும் இன்னும்
வேண்டும்நான் மகிழ்ந்து பாடி
அறவாநீ ஆடும் போதுன்
அடியின்கீழ் இருக்க என்றார்

திருப்புகழ்

இசைந்த ஏறுங் கரியுரி போர்வையும் எழில்நீ டும்
இலங்கு நூலும் புலியத ளாடையு மழுமாஓ,
அசைந்த தோடுஞ் சிரமணி மாலையு முடிமீதே
அணிந்த ஈசன் பரிவுடன் மேவிய குருநாதா
உசந்த சூரன் கிளையுடன் வேரற முனிவோனே
உகந்த பாசங் கயிறொடு தூதுவர் நலியாதே
அசந்த போதென் துயர்கெட மாமயில் வரவேணும்
அமைந்த வேலும் புயமிசை மேவியபெருமாளே.

வாழ்த்து

வான் முகில் வழாது பெய்க மலிவளஞ் சுரக்க மன்னன்
கோன் முறை அரசு செய்க குறைவிலாதுயிர்கள் வாழ்க
நான் மறை அறங்கள் ஓங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
மேன்மை கொள் சைவ நீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

அமரர் திருமதி சரோஜாதேவி சிவபாலன் அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு

ஈழ வள நாட்டின் வடபால் அமைந்துள்ள கோண்டாவில் கிராமம் கோயில்களுக்கும் விவசாயத்திற்கும் பெயர் போன இடமாகும். இப் புகழ் பெற்ற கோண்டாவில் பதியில் உயர் வேளாளர் குடியில் அவதரித்து பேரும் புகழுடனும் வாழ்ந்தவர்களான அமரர்கள் சிவப்பிரகாசம் திருநாவுக்கரசு துரைரத்தினம் தம்பதிகளின் மூன்றாவது புத்திரியாக 22.04.1954ம் திகதியில் அமரர் சரோஜாதேவி சிவபாலன் அவர்கள் பிறந்தார். அவர்களின் பாசமிகு உடன் பிறப்புக்களாக திருமதி லங்காதேவி சிவராசா (ஓய்வுநிலை ஆசிரியர்) திரு திருநாவுக்கரசு சிவகுமாரு (நியூசிலாந்து) காலஞ்சென்ற சுசிலாதேவி, திரு திருநாவுக்கரசு ராஜ்குமார் (பிரான்ஸ்) திருமதி சுதர்சினி பரந்தாமன் (அவுஸ்திரேலியா) ஆகியோர் விளங்குகின்றனர்.

அமரர் தனது ஆரம்பக்கல்வியை யா / கோண்டாவில் இந்து மகா வித்தியாலயத்திலும் உயர்தரக்கல்வியை யா / வேம்படி மகளிர் உயர்தர பாடசாலையிலும் பெற்றார். சிறந்த அறிவும், அமைதியும், தெய்வபக்தியும் கொண்டு விளங்கிய இவர் விஞ்ஞான பாட ஆசிரியராக 1977ம் ஆண்டு நியமனம் பெற்றார். அவர் ஆசிரியப் பணியை யா / கொக்குவில் நாமகள் வித்தியாலயத்தில் ஆரம்பித்தார். அடுத்து யா / இணுவில் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் கற்பித்த போது பலாலி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் பயின்று விஞ்ஞான பாட பயிற்சி ஆசிரியராக வெளியேறினார். அதன் பின் அச்சவேலி மகா வித்தியாலயத்தில் விஞ்ஞான ஆசிரியையாக சேவையாற்றினார்.

இக்காலப் பகுதியில் அமரரின் பெற்றோர் மகளுக்கு திருமணம் செய்வது பற்றி சிந்தித்தனர். கோண்டாவிலில் வசித்த ஆசிரிய தம்பதிகளான காலஞ்சென்றவர்களான குழந்தைவேலு சபாரட்ணம் மரகதம் தம்பதிகளின் புத்திரரும், மக்கள் வாங்கியின் முகாமையாளருமான திரு சபாரட்ணம் சிவபாலன் அவர்களை திருமணம் பேசி முடித்தனர். 02.04.1980 அன்று திருமணம் இனிதே நிறைவேறியது.

அன்னார் இத்திருமண உறவினுடாக திருமதி தேவசேனா பாலகிருஷ்ணேஸ்வரன் (ஓய்வுநிலை ஆசிரியர்), திருமதி சிவயோகி தபோதநாயகம் (ஓய்வுநிலை ஆசிரியர்), திருமதி மாலதி நித்தியகீர்த்தி (அவுஸ்திரேலியா), திரு சபாரட்ணம் உமாபாலன் (கனடா) ஆகியோரை மைத்துனர்களாகப் பெற்றுக் கொண்டதுடன் தனது உடன் பிறப்புக்களின் திருமண உறவுகளின் மூலம் திரு பொன்னம்பலம் சிவராசா, அமரர் திருமதி சிவகுமாரு ஞானேஸ்வரி, திருமதி ராஜ்குமார் ஜெயரூபி, திரு இலங்கையர் பரந்தாமன் ஆகியோரையும் மைத்துனர்களாகப் பெற்றுக் கொண்டார். அமரர் உற்றார் உறவினர்களுடனும், சுற்றத்தார்களுடனும் புன்சிறிப்புடன் மிகவும் அமைதியான அன்பு கலந்த சொற்களால் உறவாடி மகிழ்வார்.

சிவபாலன் சரோஜாதேவி தம்பதிகளின் அன்போடு கலந்த இவ்வாழ்வின் பேறாக இரு பெண் குழந்தைகள் பிறந்தனர். லக்ஷிதா, ஹம்ஷிதா எனப் பெயரிட்டு பிரியமாக வளர்த்தனர். அவர்கள் தங்கள் ஆரம்பக்கல்வியை யாழ் இந்து மகளிர் ஆரம்பப் பாடசாலையிலும் உயர்கல்வியை யா / வேம்படி மகளிர் உயர்தரப் பாடசாலையிலும் பெற்றுக் கொண்டனர். 5ம் தர புலமைப்பரிசில் பரீட்சை க.பொ.த (சா.தர) பரீட்சை என்பவற்றில் மிகச் சிறந்த பெறுபேறுகளைப் பெற்றுக் கொண்டனர். மூத்த புதல்வியான லக்ஷிதா அவர்கள் க.பொ.த (உ.தர) பெறுபேற்றுடன் முகாமைத்துவ உதவியாளராக தெரிவு செய்யப்பட்டு இன்று நிர்வாக உத்தியோகத்தராக கட்டடங்கள் திணைக்களத்தில் பணிபுரிகின்றார். அவருக்கு ஏற்ற வாழ்க்கைத் துணையாக வண்ணார்பண்ணையைச் சேர்ந்த அமரர் ஜேர்மையா பத்மநாதன் மற்றும் இந்திராணி பத்மநாதன் தம்பதிகளின் செல்வப்புதல்வரும் வேலணை பிரதேசசபைச் செயலாளராக பணியாற்றுவருமான திரு பத்மநாதன் சிவஞானவேல் அவர்களைத் திருமணம் செய்து வைத்தனர். சிவபாலன் சரோஜாதேவி தம்பதியினர் மூத்த மகள் வழி பேர்த்திகளாக பிரணவி (யா / இந்து மகளிர் கல்லூரி) நர்த்தவி (யா / வேம்படி மகளிர் உயர்தர பாடசாலை) ஆகியோரைக் கண்டு மகிழ்ந்தனர்.

இரண்டாவது புதல்வியான ஹம்ஷிதா அவர்கள் இலங்கை யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் விஞ்ஞானமானி பட்டதாரியாக கல்வி கற்று அரசேசுவையில் உள்வாங்கப்பட்டார். அவருக்கேற்ற வாழ்க்கைத் துணையாக உரும்பிராயைச் சேர்ந்த திரு சின்னத்துரை நிர்மலேந்திரன் சுசிலாம்பிகை தம்பதிகளின்

செல்வப்புதல்வரான பொறியியலாளர் தீபன் அவர்களைத் திருமணம் செய்து வைத்தார்கள். இத்தம்பதியினர் தற்போது தொழில் நிமித்தம் சிங்கப்பூரில் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். அவர்களின் இவ்வாழ்க்கைப் பேறாக பிரகதி என்ற பேர்த்தியையும் தர்மிக், கஜலக்ஷன் என்ற இரு பேரர்களையும் கண்டு மகிழ்ந்தனர். இவ்வாறு தனது குடும்பத்தின் மூலம் சிறப்புக்களைப் பெற்ற அமரர் தனது ஆசிரிய சேவை மூலம் மிகப் பெரிய புகழையும் பெருமையையும் பெற்ற பேறுடையவர்.

1985ம் ஆண்டு முதல் யா / கோண்டாவில் இந்து மகா வித்தியாலயம் என அப்பொழுது அழைக்கப்பட்ட யா / கோண்டாவில் இந்துக் கல்லூரியில் சேவையாற்றினார். அவர் ஆசிரிய சேவையை இறைவனின் சேவையாக நினைத்துச் செயற்பட்டவர். ஓர் நாள் கூட பாடசாலைக்கு நேரம் பிந்தி வந்ததில்லை. அதே போல் பாடசாலை விட்ட உடன் வீட்டிற்கும் சென்றதில்லை. தனக்கென ஒதுக்கப்பட்ட கடமைகளை மிகவும் பொறுப்புடனும், சிரத்தையுடனும் செய்பவர். அதிபர், ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், ஏனைய உத்தியோகத்தார்கள் என எல்லோர் மீதும் பற்றும் பாசமும் கொண்டவர். அதிபர் தனக்கு வழங்கும் பொறுப்புக்களை புன்சிரிப்புடன் ஏற்று சிறிதும் பிழை நேராது நேர்த்தியாகச் செய்பவர். காலைப்பிரார்த்தனை, விளையாட்டு நிகழ்வுகள், பரிசளிப்பு நிகழ்வுகள் என எல்லா நிகழ்வுகளும் சிவபாலன் ரீச்சரின் பங்கு இன்றி நடைபெறாது.

ஆசிரியர்களுடன் எந்த ஓர் முகச்சுழிப்பும் இன்றி எல்லோரிடமும் அன்புடன் நடந்து கொள்பவர். அவர்களுக்கு எல்லா உதவிகளையும் செய்பவர். ஆசிரியர்களின் தனிப்பட்ட தேவைகளுக்கும் ஓர் நெருங்கிய உறவினர் போல் தீர்ப்பதற்கான வழிவகைகளைக் கூறுவார். அவரது புன்சிரிப்புடனான திருநீறு பூசிய முகம், நீண்ட முடியை பின்னலாக பின்னி விட்ட பாங்கு, மிக வசதியான குடும்பத்தில் இருந்து வருகின்ற போதும் அடக்கமான, எளிமையான உடைகளை அணிந்து வரும் செயற்பாடு, எதிரில் வருபவர்களை கண்டவுடன் தன் சிரிப்பாலும் சொற்களாலும் வரவேற்கும் தன்மை, எந்த இரகசியத்தையும் தன்னுள் பேணும் நேர்மை என்பன உடன் வேலை செய்பவர்களையும், மாணவர்களையும் கவர்ந்து இழுத்ததில் வியப்பில்லை.

மாணவர்கள் “எங்கட சிவபாலன் ரீச்சர்” என்றே அழைப்பார்கள். ஒரு குடும்பத்தில் எவ்வாறு தங்கள் தாயை “எங்கட அம்மா” என அழைப்பார்களோ அவ்வளவு உரிமையுடன், பாசத்துடன் அழைப்பார்கள். அவர் யா / கோண்டாவில்

இந்துக் கல்லூரிக்கு வந்த பின் எல்லா மாணவர்கள் கையிலும் வாங்கி சேமிப்பு புத்தகம் காணப்பட்டது. பிள்ளைகளின் குடும்ப நிலை உணர்ந்து செயற்படுவார். மாணவர்களும் தங்கள் மனக்குறைகளை ஆசிரியருக்கு அருகிருந்து கூறும்படி நடந்து கொள்ளும் இயல்புடையவர். பெற்றார் - ஆசிரியர் - மாணவர் என முத்தொடர்புகளையும் சிறப்பாகப் பேணும் தன்மையுடையவர். ஏனைய ஆசிரியர்களால் படிப்பு வராத குழப்படி மாணவர் எனக் கூறப்பட்ட மாணவர்களை தனது அறிவுரையால் பல்கலைக்கழகம் வரை செல்ல வைத்தவர். மாணவர் தேவையறிந்து தனது சொந்தச் செலவிலும் கற்றல் உபகரணங்களையும் புத்தகங்களையும் வாங்கிக் கொடுப்பார். அதை எவருக்கும் கூறமாட்டார்.

பாடசாலை பரிசளிப்பு விழாவில் மாணவர்கள் பெறும் பரிசில் தொகைகளை வங்கிப் புத்தகத்தில் சேமித்து அதன் பயனை எதிர்காலத்தில் அவர்களைப் பெறவைத்தார். இவரிடம் கல்வி கற்று வெளிநாடுகள், வெளிமாவட்டங்களில் வேலை செய்யும் மாணவர்கள் தாங்கள் கோண்டாவில் வரும் போது ஒரு முறை சிவபாலன் ரீச்சர் வீட்டிற்கும் செல்ல வேண்டும் என்பதற்கான நேரத்தை ஒதுக்குவார்கள். கட்டாயமாகச் சென்று கதை பேசி மகிழ்வார்கள். இதிலிருந்தே இவரது பெருமையை அளவிட முடியும். மூப்பு, பிணி, சாக்காடு என்பன எல்லோருக்கும் பொதுவானது. அன்பால் கட்டி வளர்க்கப்பட்ட குடும்ப உறுப்பினர்கள் ரீச்சர் நோயுற்ற போதும் சிறப்பாகப் பேணிக் காத்தனர். இந்நிலையில் அன்னார் 30.05.2021 அன்று இறையடி சேர்ந்தார். இன் சொல்லையும், புன்னகையையும் தம் பெரும் செல்வங்களாகப் பெற்று பலரின் மதிப்பையும், உறவையும் பெற்று இல்லறத்தை நல்லறமாகவும் ஒழுக்கத்தையும், உண்மையையும் தம் கொள்கைகளாகவும் கொண்டு வாழ்ந்த அமரர் சறோஜாதேவி சிவபாலன் அவர்களின் ஆத்மா சாந்தியடைய நாம் பிராத்திப்போமாக.

ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி !! ஓம் சாந்தி!!!

எனது அன்பிற்கினிய வாழ்க்கைத் துணையின் நினைவில் . . .

“தாரமும் குருவும் தலைவிதிப்படி” என்பது எமது ஆன்றோர் வாக்கு நல்ல குருவை அடைந்த ஒருவன் எவ்வாறு மேனிலை அடைய முடியுமோ அதுபோல் நல்ல மனைவியை அடைந்த ஒருவர் வாழ்வில் முழுமையடைய முடியும் எனது சறோவும் அன்பான, குடும்பப்பாங்கான, அமைதியான ஒருவராக கிடைத்தமைக்கு இறைவனுக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும்.

1980.04.02 அன்று திருமணம் செய்த நாள் தொடக்கம் எனது தேவைகளை நான் கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்டதில்லை. அதிகாலை எழுந்து காலை உணவு, மதிய உணவு எல்லாம் தயார் செய்து நான் வேலைக்குப் புறப்படும் போது சகலதும் தயார் நிலையில் இருக்கும். சேட், காற்சட்டை தேடத்தேவையில்லை எல்லாம் அதற்குரிய இடத்தில் இருக்கும். எனது வங்கி வேலையின் பொறுப்புணர்ந்து தேவையற்ற சிரமங்களைத் தந்ததில்லை. என்னுடையதும், தன்னுடையதுமான உடன்பிறப்புக்கள், உறவுகளை நேசித்து அவர்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதில் என்னை விட ஆர்வமாக செயற்படுவார். எனது தாய், தந்தையார் உயிருடன் இருந்த போது எவ்வாறு கவனித்தாரோ, அதே போல் இறந்த பின்னரும் திதி, திவசம் என்பவற்றை பூரண விருப்புடன் நிறைவேற்றுவார். அவ்வாறே எனது பிள்ளைகளின் வேலைகளையும் பார்த்துப் பார்த்து நிறைவேற்றுவார்.

எந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திலும் கோபமாகவோ, ஆவேசமாகவே பேசி நான் பார்த்ததில்லை. மிகவும் அமைதியாக, புன்சிரிப்புடன், பக்குவமாகப் பேசி காரியம் ஆற்றுவதில் வல்லவர். எனது உறவினர்கள், நண்பர்கள் அனைவரும் “சிவபாலன் அதிர்ஷ்டசாலி” என பாராட்டும் வகையில் குடும்பத்தினை வழிநடாத்த உதவியவர். தானும் வேலைக்குச் செல்லும் நிலையில் இருந்த போதும் தனது நாளாந்த கடமைகளில் எதனையும்

புறந்தள்ளியதில்லை. தான் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குப் பாடசாலை செல்ல வேண்டும் எனில் அதற்கமைய தனது வேலைகளைத் திட்டமிட்டு உரிய நேரத்தில் முடித்து தானும் தனது பாடசாலைக்கு அவசரமின்றி நேரத்திற்கு சென்று விடுவார்.

யாருடனும் தேவையின்றி வீண்கதை பேசியதில்லை, புறங்கூறியதில்லை, பிறருக்கு உதவும் தேவையிருந்தால் பக்குவமாகப் பேசி செய்து கொடுப்பார். இவ்வாறான அன்பான துணைவியுடன் நாற்பது வருடங்களுக்கு மேல் வாழக் கொடுத்து வைத்த இறைவன் 2021.05.30 அன்று எனது அன்புச் சரோவை என்னிடம் இருந்து பிரித்துவிட்டார். “பிறந்தோர் எல்லோரும் ஒரு நாள் இறப்பார்” என்ற உலக நியதிக் கமைய அவரின் இனிய நினைவுகளுடன் வாழ்வதே இனி எனது வழிப் பயணமாகும்.

“மனைன் அமைவதெல்லாம் இறைவன் கொடுத்தவரம்”

என்றும் பிரியமான கணவன்

ச. சிவபாலன்

அன்பு இது எங்கும் இருக்கிறது

ஒவ்வொரு அணுவிலும் இருக்கிறது.

எல்லா இடங்களிலும் எவ்விதமாகவும்

இந்த எல்லையற்ற அன்பு

சரஸ்வத்தை இயக்கும் சக்தியாகவும் எல்லா இடங்களிலும்

காணும் சக்தியாகவும் உள்ளது.

இந்த சக்தி தான் கடவுள்

-விவேகானந்தர்-

எம் நினைவுகளில் இனிய அம்மாவின் நினைவுத் துளிகள் சில!

“என்ன புண்ணியம் செய்தனை நெஞ்சமே” என வாழ்த்தும் வகையில் எங்களின் பெற்றோர்கள் மிகவும் அன்பானவர்கள் சிறப்பானவர்கள். அவர்களின் பிள்ளைகளாக பிறப்பதற்கு மிகவும் புண்ணியம் பண்ணியுள்ளோம். அதிலும் எங்கள் அன்னை அமரர் சரோஜாதேவி சிவபாலன் அவர்கள் நாங்கள் பிறந்த நாள் தொடக்கம் இறுதிவரை மிகவும் சிறந்த பொறுப்புள்ள அம்மாவாக விளங்கினார். எழுது பிள்ளைப் பாராயம் தொடக்கம் அம்மா அதிகாலையிலேயே எழுந்து விடுவார். காலை உணவு, மதிய உணவு என இருவேளை உணவுகளையும் நாங்கள் நித்திரை விட்டு எழும்பும் முன் செய்து விடுவார். எழுந்ததும் குளிப்பாட்டி காலை உணவு ஊட்டி எங்களை அம்மம்மா வீட்டில் விட்டுவிட்டு பாடசாலை செல்வார். எங்கள் பாடசாலை வாழ்க்கை தொடங்கியதும் எங்களுக்கு காலை உணவுடன் டிபன் பொக்ஸ் நிரம்ப பொரியலும் விரும்பிய உணவும் தயாரிக்கப்பட்டுவிடும். அத்துடன் பாடசாலை சீருடை போடுவதற்குத் தயாராக வைக்கப்பட்டிருக்கும். புத்தகப்பை, தண்ணீர் போத்தல் என்பன மேசை மேல் இருக்கும். இவ்வாறு நாங்கள் வளர வளர அன்னை மேல் அன்பும் வளர்ந்து வந்தது.

விரும்பிய பாடங்களைக் கற்கும் சுதந்திரம் தரப்பட்டது. தனியார் வகுப்புக்கள், பாடசாலை வகுப்புக்கள், மேலதிக விளையாட்டு நிகழ்வுகள் என நாங்கள் முன் நோக்கிச் செல்ல உரிய நேரத்தில் உண்ண உணவு, நன்கு தோய்த்து மடிக்கப்பட்ட உடை, போக்குவரத்து வசதிகள் என எல்லா வசதிகளையும் பார்த்துப் பார்த்து செய்தார். நாங்கள் வளர்ந்து பெரியவர்கள் ஆனதும் அப்பாவுடன் சேர்ந்து எமக்குப் பொருத்தமான வாழ்க்கைத் துணைகளைப் பெற்றுத் தந்தார். எங்கள் பிள்ளைகளை மிக அன்புடன் வளர்த்தார்கள். தன் மருமக்களை மகன்களாக அன்பு செலுத்தினார். அம்மா இறைவனிடம் மிகவும் பக்தி கொண்டவர். அருகில் உள்ள காளி கோவிலுக்கு அடிக்கடி சென்று வழிபட்டு வருவார்.

எங்கள் அம்மா, எங்களுக்கு மட்டுமல்ல தான் கற்பித்த பாடசாலையிலும் அன்புடன் ஓர் தாய் போல் நடந்து கொண்டார். மாணவர்களுக்கும் தேவையான பாடங்களை மேலதிக வகுப்புக்களில் மட்டுமல்லாது, வீட்டிற்கும் அழைத்து வந்து சொல்லிக் கொடுப்பார். அவர்களுக்கு தேவைப்பட்டால் கொப்பிகள், பென்சில்கள், பேனைகள் போன்றவற்றை வேண்டிக் கொடுப்பார்.

எங்கள் உறவினர்களுடனும், அயலவர்களுடனும் தெரிந்தவர்கள், தெரியாதவர்கள் என எல்லோருடனும் புன்சிரிப்புடனும் அமைதியுடனும், மிகுந்த பற்றுடனும் பழகுவார். யாரையும் குறை கூறமாட்டார், கோபமாகப் பேசமாட்டார், போகவிட்டு புறம் கூறமாட்டார். இப்பண்புகளால் அம்மாவை எல்லோரும் விரும்புவார்கள். அது எங்களுக்கு பெருமையாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்கும். இவ்வாறான பல சிறப்புக்களையும் கொண்ட எமது அம்மாவை இழந்தது மிகவும் சோகமானது. ஆயினும் உலக நியதி இது என்பதால் எங்களின் அம்மாவின் ஆத்மா சாந்தியடைய காளியம்பாளை வேண்டி நிற்கின்றோம்.

**என்றும் இனிய மகள்கள்
லக்ஷிதா, ஹம்ஷிதா**

ஐயிரண்டு திங்களாய் அங்கமெல்லாம் நொந்து வறற்றுப்
வாயலென்ற யோதே பரிந்தெடுத்துச் -- செய்ய சிறு
கையுறத்தில் ஏந்தி கைக முலை தந்தாளை
எய்யிறப்பில் காண்பேன் இனி?

- பட்டினத்தூர் பட்டினம் -

மருமக்கள் மனத்தினில் ...!

பாசம் கொண்டு அழைத்திடும் எங்கள் மாமி
நேசம் என்பதனை நித்தமும் உணர்த்திடுவீர்
பண்பின் உறைவிடமாய்ப் பாசத்தின் சுடராய்
அன்பின் அணிகலனாய் அமைதியின் பிறப்பிடமாய்
பாரில் உங்களைப் போல் ஒருவரை நாம் பார்த்ததில்லை
எங்களை வளமோடு வாழவைத்த அன்புருவம்
இன்று இவ் வையகத்தில் இல்லையென ஏங்குகின்றோம்
மண்ணுலகை விட்டு எம்மாமி மறைந்திட்டாலும்
எம் மனதில் என்றும் நீண்டு நிறைந்திருப்பார்.

ஓர் எந்தி எந்தி எந்தி

மருமக்கள்

ப.சிவஞானவேல், நி.தீபன்

சிந்தனைக்கு . . .

- ◆ நிகழ்காலகடமைகளைச் சரியாக செய்பவர்கள் மட்டுமே வருங்காலத்தில் தங்கள் இலட்சியத்தை அடைகின்றார்கள்.
- ◆ வெற்றியை ஒருபோதும் தலைக்குள் ஏற்றாதீர்கள், தோல்வியை ஒரு போதும் மனதிற்குள் புகவிடாதீர்கள்.
- ◆ திடீரென கருத்து மாறுவது என்பது ஆபத்தானது. ஆனால் குருட்டுத்தனமாக பழைய கொள்கைகளைப் பின்பற்றிக் கொண்டிருப்பது அதை விட ஆபத்தானது.
- ◆ புகழ் கூறப்படும்போது வானத்தில் பறக்காதீர்கள். இகழ் கூறப்படும் போது பூமிக்குள் புதைபடாதீர்கள்.
- ◆ உழைப்பைப்பற்றி ஏறும்பு எப்போதும் பேசிக் கொண்டிருப்பதில்லை, அது எப்போதும் உழைத்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

அம்மம்மா பற்றிய நினைவுத்துளிகளில் ...!

அம்மம்மா என்றழைக்க யாருமில்லை – இனி
அருகிருந்து எமையணைக்க யாருமில்லை.
சிறுமிகளாய் பல குறும்புகள் நாம் செய்தபோதும்
சினமேதும் இல்லாது சிரித்து மகிழ்ந்திடுவீர்
கண்ணோரம் நீர் வந்து கலங்கி நின்றிருந்தால்
கண்ணே என அழைத்து கண்ணீர் துடைத்திடுவீர்
பொங்கல் தீபாவளி புதுவருடம் வரு மென்றால்
புத்தாடையுடன் பலகாரம் பரிசாய் அளித்திடுவீர்
எங்கு இனிக் காண்போம் என ஏங்குகின்றோம் அம்மம்மா!

பேர்த்திகள்
பிரணவி, நர்த்தவி

தொலைதூரம் நாம் இருந்த போதும் அம்மம்மா
நிதம் தொலைபேசி ஊடாக அருகிருப்போம்
அம்மம்மா எனத் தினமும் அழைத்திடுவோம்
அம்மாவின் அருகிருந்து கதைத்திடுவோம்
அம்மம்மா எங்கு சென்றீர் காணவில்லை
அம்மாவும் அழுகின்றார் அம்மம்மா

பேர்த்தி, பேரர்கள்
பிரகதி, தர்மிக்,
கஜலக்ஷன்

விநாயகர் அகவல்

சீதக் களபச்செந்தா மரை பூம்
பாதச் சிலம்பு பலஇசை பாட
பொன்னரை ஞாணும் பூந்துகில் ஆடையும்
வண்ண மருங்கில் வளர்ந்தழ கெறிப்பப்
பேழை வயிறும் பெரும்பாரக் கோடும்
வேழ முகமும் விழங்குசிந் தூரமும்
ஐந்து கரமும் அங்குச பாசமும்
நெஞ்சிற் குடிகொண்ட நீல மேனியும்
நான்ற வாயும் நாலிரு புயமும்
மூன்று கண்ணும் மும்மதச் சுவடும்
இரண்டு செவியும் இலங்குபொன் முடியும்
திரண்டமுப் புரிநூல் திகழொளி மார்பும்
சொற்பதங் கடந்த துரிய மெய்ஞ்ஞான
அற்புதநின்ற கற்பகக் களிநே
முப்பழம் நுகரும் மூஷிக வாகன
இப்பொழுதென்னை யாட்கொளவேண்டித்
தாயா யெனக்குத் தானெழுந் தருளி
மாயாப் பிறவி மயக்கம் மறுத்து
திருந்திய முதலைந் தெழுத்துந் தெளிவாய்
பொருந்தவே வந்தென் னுளந்தனிற்புகுந்து

குருவடி வாகிக் குவலயந் தன்னில்
 திருவடி வைத்துத் திறமிது பொருளென
 வாடாவகைதான் மகிழ்ந்தெனக்கருளிக்
 கோடா யுதத்தால் கொடுவினை களைந்தே
 உவட்டாவுபதேசம் புகட்டியென் செவியில்
 தெவிட்டாத ஞானத் தெளியையுங் காட்டி
 ஐம்புலன் தன்னை அடக்கும் உபாயம்
 இன்புறு கருணையின் இனிதெனக் கருளி
 கருவிகள் ஒடுங்கும் கருத்தறிவித்து
 இருவினை தன்னை அறுத்திருள் கடிந்து
 தலமொரு நான்குந் தந்தெனக் கருளி
 மலமொரு மூன்றின் மயக்க மறுத்தே
 ஒன்பது வாயில் ஒருமந் திரத்தால்
 ஐம்புலக் கதவை அடைப்பதுங் காட்டி
 ஆறா தாரத்து அங்குச நிலையும்
 பேரா நிறுத்திப் பேச்சுரை அறுத்தே
 இடைபிங் கலையின் எழுத்தறி வித்துக்
 கடையிற் சுழிமுனைக் கபாலமும் காட்டி
 மூன்று மண்டலத்தின் முட்டிய தூணின்
 நான்கு பாம்பின் நாவி லுணர்த்திக்
 குண்டலி யதனிற் கூடிய வசபை
 விண்டெழு மந்திரம் வெளிப்பட உரைத்து
 மூலா தாரத்தின் மூண்டெழு கணலைக்
 காலா லெழுப்புங் கருத்தறி வித்தே
 அமுத நிலையும் ஆதித்தனியக்கமும்
 குமுத சகாயன் குணத்தையுங் கூறி
 இடைச்சக் கரத்தின் ஈரெட்டு நிலையும்
 உடற்சக் கரத்தின் உறுப்பையுங் காட்டி

சண்முக தூலமும் சதுர்முக கூட்சமும்
 என்முக மாக இனிதெனக் கருளிப்
 புரியட்ட காயம் புலப்பட எனக்குத்
 தெரியெட்டு நிலையுந் தெரிசனப் படுத்தித்
 கருத்தினிற் கபால வாயில் காட்டி
 இருத்தி முத்தி இனிதெனக் கருனி
 என்னை அறிவித்து எனக்கருள் செய்து
 முன்னை வினையின் முதலைக் களைந்தே
 வாக்கும் மனமும் இல்லா மனோலயம்
 தேக்கிய எந்தன் சிந்தை தெளிவித்து
 இருள்வெளி இரண்டுற்கு ஒன்றிட மென்ன
 அருள்தரும் ஆனந்தத்து அழுத்திஎன் செவியின்
 எல்லை யில்லா ஆனந்தம் அளித்து
 அல்லல் களைந்தே அருள்வழி காட்டிச்
 சத்தத்தி னுள்ளே சதாசிவங் காட்டி
 சித்தத்தி னுள்ளே சிவலிங்கம் காட்டி
 அணுவிற் கணுவாய் அப்பாலுக் கப்பாலாய்
 கணுமுற்றி நின்ற கரும்புள்ளே காட்டி
 வேடமும் நீறும் விளங்க நிறுத்திக்
 கூடுமெய்த் தொண்டர் குழாத்துடன் கூட்டி
 அஞ்சக் கரத்தின் அரும்பொருள் தன்னை
 நெஞ்சக் கருத்தின் நிலையறிவித்துத்
 தத்துவ நிலையைத் தந்தெனை யாண்ட
 வித்தக விநாயக விரைகழல் சரணே.

(விநாயகர் அகவல் முற்றிற்று)

தேவ் விரதம் – நவராத்திரி

புரட்டாதி மாதம் வளர்பிறை பிரதமை முதல் நவமி முடியும் வரையுள்ள ஒன்பது இரவுகளும் தேவியை நினைத்து நோற்கும் நோன்பு நவராத்திரி விரதமாகும். ஒன்பது நாட்களிலும் முதல் மூன்று நாட்கள் வீரத்தை வேண்டித் துர்க்கையையும் அடுத்துவரும் மூன்று நாட்கள் செல்வத்தை வேண்டி திருமகளையும் இறுதி மூன்று நாட்கள் கல்வியை வேண்டி கலைமகளையும் பூசித்து விரதம் அனுஷ்டிப்பர். நோன்பு நோற்பவர்கள் பிரதமையில் எண்ணெய் முழுக்காடி நோன்பைத் தொடங்க வேண்டும். இவ்விரதம் அனுஷ்டிப்போர் முதல் எட்டு நாட்களும் ஒருவேளை உணவு உட்கொண்டு ஒன்பதாவது நாளாகிய மஹா நவமியில் உபவாசமிருத்தல் உத்தமம். இந்நோன்பு நாட்களில் அபிராமி அந்தாதி, சகலகலா வல்லிமாலை போன்ற பாடல்கள் பாராயணம் செய்யத்தக்கன.

சரஸ்வதி அந்தாதி

ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கினையும்
ஏய உணர்விக்கும் என் நன்மை தூய
உருப் பளிங்கு போல் வாள் என் உள்ளத்தினுள்ளே
இருப்பள் இங்கு வாராது இடர்.

படிக நிறமும் பவளச் செவ்வாயும்
கடிகமழ்பூந் தாமரை போற் கையந்
துடியிடையும் அல்லும் பகலும்
அனவரதம் துதித்தால் கல்லும் சொல்லாதோ கவி.

சகலகலாவல்லிமாலை

வெண்டா மரைக்கன்றி நின் பதந்
தாங்கவென் வெள்ளையுள்ளத்
தண்டா மரைக்குத் தகாது கொ
லோசக மேழு மளித்
துண்டா னுறங்க வாழித்தான்பித்
தாகவுண்டாக்கும் வண்ணம்
கண்டான் சுவைகொள் கரும்பே
சகல கலாவல்லியே.

நாடும் பொருட்சுவை சொற்சுவை
தோய்தர நாற்கவியும்
பாடும் பணியிற் பணித்தருள்
வாய்பங்க யாசனத்திற்
கூடும் பசும்பொற் கொடியே
கனதனக் குன்றுமைம்பாற்
காடுஞ் சுமக்கும் கரும்பே
சகல கலாவல்லியே.

அளிக்குஞ் செழுந்தமிழ்த் தெள்ளமு
தார்ந்துன் னருட்கடலிற்
குளிக்கும் படிக்கென்று கூடுங்கொ
லோவுளங் கொண்டு தெள்ளித்
தெளிக்கும் பனுவற் புலவோர்
கவிமழை சிந்தக்கண்டு
களிக்குங் கலாப மயிலே
சகலகலாவல்லியே.

தூக்கும் பனுவற் றுறைதோய்ந்த
 கல்வியுஞ் சொற்சுவை தோய்
 வாக்கும் பெருகப் பணித்தருள்
 வாய்வட நூற்கடலும்
 தேக்குஞ் செழுந்தமிழ்ச் செல்வமுந்
 தொண்டர்செந் நாவினின்று
 காக்கும் கருணைக் கடலே
 சகலகலாவல்லியே.

பஞ்சப் பிதந்தரு செய்யபொற்
 பாதபங் கேருகமென்
 நெஞ்சத் தடத்தல ராததென்
 நேநெடுந் தாட்கமலத்
 தஞ்சத் துவச முயர்ந்தோன்செந்
 நாவு மகமும் வெள்ளைக்
 கஞ்சத் தவிசொத் திருந்தாய்
 சகலகலாவல்லியே.

பண்ணும் பரதமும் கல்வியுந்
 தீஞ்சொற் பனுவலும்யான்
 எண்ணும் பொழுதெளி தெய்த நல்
 காயெழு தாமறையும்த
 விண்ணும் புவியும் புனலுங்
 கனலும் வெங் காலுமன்பர்
 கண்ணும் கருத்தும் நிறைந்தாய்
 சகல கலாவல்லியே.

பாட்டும் பொருளும் பொருளாற்
 பொருந்தும் பயனுமென்பாற்
 கூட்டும் படிநின் கடைக்கணல்
 காயுளங் கொண்டு தொண்டர்

தீட்டுங் கலைத்தமிழ்த் தீம்பா
லமுதந்தெளிக்கும் வண்ணம்
காட்டும் வெள்ளோதிமப் பேபே
சகல கலாவல்லியே.

சொல்விற் பனமு மவதான
முங்கவி சொல்லவல்ல
நல்வித்தை யுந்தந் தடிமை கொள்
வாய்நளி னாசனஞ்சேர்
செல்விக் கரிதென் றொருகால
முஞ்சிதை யாமைநல்குங்
கல்விப் பெருஞ் செல்வப் பேறே
சகலகலாவல்லியே.

சொற்கும் பொருட்கு முயிராமெய்ஞ்
ஞானத்தின் தோற்றமென்ன
நிற்கின்ற நின்னை நினைப்பவர்
யார்நிலந் தோய்புழைக்கை
நற்குஞ்சரத்தின் பிடியோ
டரசன்ன நாணநடை
கற்கும் பதாம்புயத்தாளே
சகல கலாவல்லியே.

மண்கண்ட வெண்குடைக் கீழாக
மேற்பட்ட மன்னருமென்
பண்கண்டளவிற் பணியச்செய்
வாய்படைப் போன் முதலாம்
விண்கண்ட தெய்வம்பல் கோடியுண்
டேனும் விளம்பிலுன் போற்
கண்கண்ட தெய்வமுளதோ
சகல கலாவல்லியே.

சிவனிரதம் - சிவராத்திரி

மாசி மாதத்துத் தேய் பிறைச் சதுர்த்தசித் திதியில் சிவபெருமானைக் குறித்து அனுஷ்டிக்கும் விரதம் சிவராத்திரி விரதமாகும். இந்நாளில் உபவாசம் இருப்பதுடன் இரவு முழுவதும் நித்திரையின்றி சிவபூஜையிலும் சிவவழிபாட்டிலும் ஈடுபடுதல் வேண்டும். உபவாசம் இருக்க இயலாதோர் நீரேனும் பாலேனும் உட்கொள்ளலாம். இரவு முழுவதும் இந்நாளில் விழித்திருக்க

முடியாதவர்கள் பதின்நான்காவது நாழிகையில் வரும் இலிங்கோற்பவ காலம் வரையிலாயினும் விழித்திருத்தல் வேண்டும். இலிங்கோற்பவ காலத்தில் செய்யும் தரிசனமும் பூஜையும் பெரும் பலன் நிறைந்தன. இந்நாளில் சிவபுராணம் ஓதுதலும் கேட்டலும் சிறந்த பலனைத் தரும். உபவாசம் மேற்கொண்டோர் மறுநாட் காலையில் நித்திய கருமங்களை முடித்து சூரியோதய ஆறு நாளிகைக்குள்ளே சிவனடியாரோடு பாரணை பண்ணல் வேண்டும். பாரணை பண்ணிய பின் பகலிலே நித்திரை செய்தல் ஆகாது. (பாரணை - உபவாசத்திற்குப் பின் உட்கொள்ளும் உணவு)

சிவபுராணம்

திருச்சிற்றம்பலம்

தொல்லையிரும் பிறவிச் சூழந்தளை நீங்கி
அல்ல லறுத் தானந்தம் ஆக்கியதே - எல்லை
மருவா நெறியளிக்கும் வாதவூர் எங்கோன்
திருவாசகம் என்னுந் தேன்.
நமச்சிவாய வாழ்க! நாதன் தாள் வாழ்க!
இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க
கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் தாள் வாழ்க!
ஆகமம் ஆகிநின் றண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க
ஏகன் அனேகன் இறைவனடி வாழ்க
வேகம் கெடுத்தாண்ட வேந்தனடிவெல்க!
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்தன் பெய்கழல்கள் வெல்க!
புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க!
கரங்குவிவார் உண்மகிழுங் கோன் கழல்கள் வெல்க!
சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன் கழல் வெல்க!
ஈசன் அடி போற்றி எந்தை அடி போற்றி
தேசன் அடி போற்றி சிவன்சேவடி போற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடிபோற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன் அடி போற்றி
சீரார் பெருந்துறை நம்தேவன் அடி போற்றி
ஆராத இன்பம் அருளு மலை போற்றி
சிவன் அவன் என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவன் அருளாலே அவன் தாள் வணங்கி
சிந்தை மகிழ்ச் சிவபுராணத் தன்னை
முந்தை வினை முழுதும் ஓய உரைப்பன் யான்
கண்ணுதலான் தன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி

எண்ணுதற்கெட்டா எழிலார்கழல் இறைஞ்சி
 விண் நிறைந்து மண் நிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளியாய்
 எண்ணிறந்தெல்லை இலாதானே நின் பெருஞ்சீர்
 பொல்லா வினையேன் புகழுமா றொன்றறியேன்
 புல்லாகிப்பூடு ஆகி புழு வாய் மரமாகி
 பல் விருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
 கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
 வல்லசுரர் ஆகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
 செல்லா அ நின்ற இத்தாவர சங்கமத்துள்
 எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தி னைத்தேன் எம்பெருமான்
 மெய்யே உன் பொன் அடிகள் கண்டு இன்று வீடு உற்றேன்
 உய்ய என் உள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற
 மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
 ஐயா என ஓங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே!
 வெய்யாய் தணியாய் இயமான நாம் விமலா
 பொய் யாயின எல்லாம் போய் கல வந்து அருளி
 மெய்ஞ்ஞானம் ஆகி மிளர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
 எஞ்ஞானமில்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
 அஞ்ஞானந்தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே
 ஆக்கம் அளவிறுதி இல்லாய் அனைத்துலகும்
 ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள் தருவாய்
 போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின் தொழும்பின்
 நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே!
 மாற்ற மனங்கழிய நின்ற மறையோனே!
 கறந்தபால் கன்னலொடு நெய் கலந்தாற்போலச்
 சிறந்து அடியார் சிந்தனையுள் தேன் ஊறி நின்று
 பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்
 நிறங்கள் ஓர் ஐந்து உடையாய் விண்ணோார்கள் ஏத்த

மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்வினையேன் தன்னை
 மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
 அறம்பாவம் என்னும் அருங் கயிற்றாற் கட்டிப்
 புறம் தோல் போர்த்து எங்கும் புழு அழுக்கு மூடி
 மலம் சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை
 மலங்கப் புலன் ஐந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய
 விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்குக்
 கலந்த அன்பாகிக் கசிந் துள்ளுருகும்
 நலம் தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
 நிலம் தன் மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி
 நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்!
 தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே!
 மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச் சுடரே!
 தேசனே தேனாரமுதே சிவபுரனே!
 பாசமாம் பற்று அறுத்து பாரிக்கும் ஆரியனே!
 நேச அருள் புரிந்து நெஞ்சில் வஞ்சம் கெடப்
 பேராது நின்ற பெருங் கருணைப் பேராறே
 ஆரா அமுதே அளவிலாப் பெம்மானே
 ஓராதார் உள்ளத்து ஒளிக்கும் ஒளியானே
 நீராய் உருக்கி என் ஆருயிராய் நின்றானே
 இன்பமும் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே
 அன்பருக்கு அன்பனே யாவையுமாய் அல்லையுமாம்
 சோதியனே துன் இருளே தோன்றாப் பெருமையனே!
 ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
 ஈர்த்தென்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே!
 கூர்த்த மெய்ஞ்ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார்தங்கருத்தின்
 நோக்கு அரிய நோக்கே நுணுக்கு அரிய நுண் உணர்வே
 போக்கும் வரவும் புணர்வுமில்லாப்புண்ணியனே
 காக்கும் எம் காவலனே காண் பரிய பேரொளியே
 ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தாமிக் காய் நின்ற

தோற்றச் சுடர் ஒளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்
 மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாந்
 தேற்றனே தேற்றத் தெளிவே என் சிந்தனையுள்
 ஊற்றான உன்னார் அமுதே உடையானே
 வேற்று விகார விடக்குடம்பின் உட்கிடப்ப
 ஆற்றேன் எம் ஐயா அரனே ஓ என்றென்று
 போற்றிப் புகழ்ந்து இருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
 மீட்டு இங்கு வந்து வினைப் பிறவி சாராமே
 கள்ளப் புலக்குரம்பை கட்டழிக்க வல்லானே
 நள்ளிருளில் நட்டம் பயின்றாடும் நாதனே
 தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
 அல்லற் பிறவி அறுப்பானே ஓ என்று
 சொல்றற்கு அரியானைச் சொல்லித் திருவடிகீழ்
 சொல்லிய பாட்டின் பொருள் உணர்ந்து சொல்லுவார்
 செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிகீழ்ப்
 பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து.

திருச்சிற்றம்பலம்

கோளறு பதிகம்

திருச்சிற்றம்பலம்

வேயுறு தோளிபங்கள் விடமுண்ட கண்டன்
மிகநல்ல வீணை தடவி
மாசறு திங்கள் கங்கை முடிமேலணிந்தென்
உளமே புகுந்த அதனால்
ஞாயிறு திங்கள்செவ்வாய் புதன்வியாழன் வெள்ளி
சனிபாம்பி ரண்டு முடனே
ஆசறு நல்லநல்ல அவைநல்ல நல்ல
அடியா ரவர்க்கு மிகவே.

என்பொடு கொம்பொடாமை யிவைமார் பிலங்க
எருதேறி யேழையுடனே
பொன்பொதி மத்தமாலை புனல்குடி வந்தென்
உளமே புகுந்த அதனால்
ஒன்பதொ டொன்றொடேழு பதினெட்டொ டாறும்
உடனாய நாள்க ளவைதாம்
அன்பொடு நல்லநல்ல அவைநல்ல நல்ல
அடியா ரவர்க்கு மிகவே.

உருவளர் பவளமேனி ஒளிநீ றணிந்து
உமையோடும் வெள்ளை விடைமேல்
முருகலர் கொன்றைதிங்கள் முடிமே லணிந்தென்
உளமே புகுந்த அதனால்
திருமகள் கலையதூர்தி செயமாது பூமி
திசை தெய்வ மான பலவும்
அருநெதி நல்லநல்ல அவைநல்ல நல்ல
அடியா ரவர்க்கு மிகவே.

மதிநுதல் மங்கையோடு வடபாலி ருந்து
மறையோதும் எங்கள் பரமன்

நதியொடு கொன்றைமாலை முடிமே லணிந்தென்
 உளமே புகுந்த அதனால்
 கொதியுறு காலனங்கி நமனோடு தூதர்
 கொடுநோய்க ளான பலவும்
 அதிகுணம் நல்லநல்ல அவைநல்ல நல்ல
 அடியா ரவர்க்கு மிகவே.

நஞ்சணி கண்டன் எந்தை மடவாள் தனோடும்
 விடையேறு நாங்கள் பரமன்
 துஞ்சிருள் வன்னிகொன்றை முடிமே லணிந்தென்
 உளமே புகுந்த அதனால்
 வெஞ்சின அவுணரோடும் உருமிடியும் மின்னும்
 மிகையான பூத மவையும்
 அஞ்சிடும் நல்லநல்ல அவைநல்ல நல்ல
 அடியா ரவர்க்கு மிகவே.

வாள்வரி யதளதாடை வரிகோ வணத்தர்
 மடவாள் தனோடு முடனாய்
 நாண்மலர் வன்னிகொன்றை நதிசூடி வந்தென்
 உளமே புகுந்த அதனால்
 கோளரி யுழவையோடு கொலையானை கேழல்
 கொடுநாக மோடு கரடி
 ஆளரி நல்லநல்ல அவைநல்ல நல்ல
 அடியா ரவர்க்கு மிகவே.

செப்பிள முலைநன்மங்கை யொரு பாகமாக
 விடையேறு செல்வ னடைவார்
 ஒப்பிள மதியும்அப்பும் முடிமே லணிந்தென்
 உளமே புகுந்த அதனால்
 வெப்பொடு குளிரும்வாதம் மிகையான பித்தும்
 வினையாக வந்து நலியா
 அப்படி நல்லநல்ல அவைநல்ல நல்ல
 அடியா ரவர்க்கு மிகவே.

வேள்பட விழிசெய்தன்று விடமே லிருந்து
 மடவாள் தனோடும் உடனாய்
 வான்மதி வன்னிகொன்றை மலர்கூடி வந்தென்
 உளமே புகுந்த அதனால்
 ஏழ்கடல் சூழிலங்கை அரையன்ற னோடும்
 இடரான வந்து நலியா
 ஆழ்கடல் நல்லநல்ல அவைநல்ல நல்ல
 அடியா ரவர்க்கு மிகவே.

பலபல வேடமாகும் பரனாரி பாகன்
 பசுவேறும் எங்கள் பரமன்
 சலமக னோடெருக்கு முடிமே லணிந்தென்
 உளமே புகுந்த அதனால்
 மலர்மிசை யோனும்மாலும் மறையோடு தேவர்
 வருகால மான பலவும்
 அலைகடல் மேருநல்ல அவைநல்ல நல்ல
 அடியா ரவர்க்கு மிகவே.

கொத்தலர் குழலியோடு விசயற்கு நல்கு
 குணமாய வேட விகிர்தன்
 மத்தமும் மதியும்நாகம் முடிமே லணிந்தென்
 உளமே புகுந்த அதனால்
 புத்தரோ டமணைவாதில் அழிவிக்கும் அண்ணல்
 திருநீறு செம்மை திடமே
 அத்தகு நல்லநல்ல அவைநல்ல நல்ல
 அடியா ரவர்க்கு மிகவே.

தேனமர் பொழில் கொள்ஆலை விளைசெந்நெத்துன்னி
 வளர்செம்பொன் எங்கும் நிகழ
 நான்முகன் ஆதியாய பிரம்மா புரத்து
 மறைஞான ஞான முனிவன்
 தானுறு கோளும்நாளும் அடியாரை வந்து
 நலியாத வண்ணம் உரைசெய்
 ஆனசொல் மாலையோதும் அடியார்கள் வானில்
 அரசாள்வர் ஆணை நமதே.

திருச்சிற்றம்பலம்

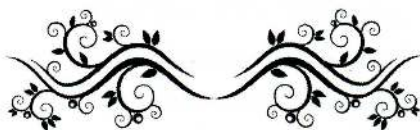

தேவ் விரதம் – கேதார கௌர் விரதம்

இவ்விரதம் புரட்டாதி மாத வளர்பிறை அட்டமித் திதியில் ஆரம்பமாகி ஐப்பசி மாதத் தேய்பிறைச் சதுர்த்தசியில் முடிவுறுகின்றது. இருபத்தொரு நாட்களைக் கொண்ட மஹோன்னத விரதம் இதுவாகும். உமாதேவியார் சிவனை நோக்கி பூஜை செய்து அர்த்த நாதீஸ்வரப் பேற்றினைப் பெற்ற விரதமாகையால் இது கேதார கௌரி விரதம் எனச் சொல்லப்பட்டது. மணமாகாத கன்னிப் பெண்கள் நல்ல மாங்கல்ய வாழ்வை வேண்டியும் மணமாகிய

பெண்கள் தங்கள் மாங்கல்யம் தொடர்ந்தும் மாங்களமாக இருக்க வேண்டியும் இவ்விரதத்தை நோற்பர். விரதம் ஆரம்பமான நாளிலிருந்து இருபத்தொரு இழைகளைக் கொண்ட நூலில் நாஸ்தோறும் ஒவ்வொரு முடிச்சாக இட்டு இறுதி நாளன்று அந்நூலை கோயில் குருக்களைக் கொண்டு ஆண்கள் தமது வலது கையிலும் பெண்கள் இடது கையிலும் அணிந்து கொள்வர்.

கேதாரகௌர் காப்பு

விநாயகர் துதி

முன்னின்று செய்யுள் முறையாய்ப் புனைவதற்கு
என்னின்றருள் செய் எலிவாகனப் பிள்ளாய்
சொற்குற்றமொடு பொருட்குற்றம் சோர்வுதரும்
எக்குற்றமும் வாராமற் கா.

வேண்டதற் கூறு

காப்பெடுக்க வந்தேனே கௌரி அம்பாள் தாயாரே
காத்தென்னைத் தேற்றிடுவாய் காளிமகா தேவியரே
காலமெல்லாம் நின்னரிய காப்பெடுத்தே வாழ்ந்திடுவேன்
எண்ணும் கருமம் இனிதாக முடித்திடுவாய்
பண்ணும் வினையாவும் பணிபோலப் போக்கிடுவாய்
உண்ணும் உணவாக உயிரினுக்கு உயிராக
என்றும் இருந்தே எனைக்காத்து வந்திடுவாய்
காடும் கடந்து வந்தேன் மலையும் கடந்து வந்தேன்
காளிமகா தேவியரே காப்பெனக்குத் தந்திடுவாய்
சூலம் கொண்டவளே சுந்தரமுகத்தவளே
அரியை உடையவளே அம்மா காளிதாயே
கொடிய மகிஷாசுரனை கூறுபோட்டவளே

அசுரர்குணம் யாவும் அழிக்கும் சுடர்கொடியே
 சிவனை நினைத்தல்லோ சீர்விரதம் நீயிருந்தாய்
 பரனை நினைத்தல்லோ பதிவிரதம் நீயிருந்தாய்
 அரனை நினைத்தல்லோ அம்மா நீ நோன்பிருந்தாய்
 சங்கரனை எண்ணியல்லோ சங்கரி நீ நோன்பிருந்தாய்
 ஐங்கரனைப் பெற்றவளே அன்று நீ நோன்பிருந்தாய்
 விரதத்தைக் கண்டே விழித்தான் சிவனவனும்
 அம்மா உமை அணைத்தே அருள்மாரி பொழிந்தானே
 வகையாற்றுப் படலமிதை வழிவழியாய்க் காட்டிடுவீர்
 நெறியறியாத் திகைப்போர்க்கு நெறிமுறையைக் காட்டிடுவாய்
 காப்பைப் புனைந்துவிடு காலபயம் ஓட்டிவிடு
 நூலைப் புனைந்துவிடு நுண்ணிறிவை ஊட்டிவிடு
 வல்லமையைத் தந்துவிடு வையகத்தில் வாழ்விடு
 காளிமகா தேவியரே காப்பருளுந் தேவியரே
 காப்பைப் புனைபவளே காப்பாய் இருப்பவளே
 நாடு செழிக்கவென்றே நற்காப்பு அருளுமம்மா
 வீடு செழிக்கவென்றே விழைகாப்பு அருளுமம்மா
 நல்வாழ்வு வாழ்வதற்கு நறுங்காப்பு அருளுமம்மா
 அல்லல் அறுப்பதற்கே அருட்காப்பு அருளுமம்மா
 பிள்ளை யற்றவர்க்குப் பெருங்காப்பு அருளுமம்மா
 பூமணியே மாமணியே புனிதவதி தாயவளே
 நான் விரும்பும் காப்பை நலமுடனே தாருமம்மா
 கல்வி சிறப்பதற்கு கலைமகளே வாருமம்மா
 செல்வம் சிறப்பதற்கு திருமகளே வாருமம்மா
 வீரம் சிறப்பதற்கு வீரசக்தி தாருமம்மா
 பாட்டுடைத் தலைவியரே பராசக்தித் தாயவளே

ஏட்டுடைத் தேவியரே எல்லாம்மிகு வல்லபையே
 காப்பெடுக்க வந்தேனம்மா கனிவுடனே பாருமம்மா
 பால் பழங்கள் வெற்றிலைகள் பல்வகைத் திரவியங்கள்
 நானுமக்குத் தாறேனம்மா நயந்தென்னைக் காருமம்மா
 காளி மகாதேவியரே காசினிக்கு வித்தவளே
 வித்தை விதைப்பவளே வினைகாக்கும் காப்பவளே
 எத்தால் வாழ்ந்திடுவோம் எல்லாம் உமதருளே
 காசினியில் வேற்றுமையை கணப்பொழுதே மாற்றி விட்டால்
 ஏசலின்றி வாழ்ந்திடுவோம் ஏத்து புகழ் தேவியளே
 காப்பெனக்குப் போட்டுவிட்டால் கல்மனது இளகிவிடும்
 ஞானம் பெருகிவரும் நல்வாழ்வு மிகுந்துவரும்
 தொடர்ந்து அணிவோர்க்கு தொட்டதெல்லாம் ஜெயமாகும்
 இசைந்து அணிவோர்க்கு நினைத்ததெல்லாம் ஈடேறும்
 நம்பியணிவோர்க்கு நல்லதெல்லாம் பெருகிவரும்
 நாள்கள் கோள்களெல்லாம் நலமுடனே இணைந்துவரும்
 சந்தனச் சாந்தவளே சங்கரியே சாந்தினியே
 குங்குமப் பூச்சவளே குலக்கொழுந்தே கௌரி அம்மா
 காப்புக்கட்டிவிட்டுக் கடமை முடிந்ததென்று
 ஏப்பம் மிகவிட்டு என்றுமே இருந்தறியேன்
 நாளும் பொழுதிலெல்லாம் நறுங்காப்புக் கட்டதனில்
 பூவும் நீருமிட்டுப் போற்றி வணங்கிடுவேன்
 காலைப் பொழுதெழுந்து காப்பதனில் விழித்திடுவேன்
 ஞானச் செழுஞ்சுடரே காளியுன்னைக் காணுகின்றேன்
 காப்பெனக்குக் கையிலுண்டு கடமைகளைச் செய்திடுவேன்
 ஏய்ப்பவரைக் கண்டால் எரிமலைபோல் கனற்றிடுவேன்
 தீமைச் செயலெதுவும் தெரியாது செய்கையிலே

காப்புக் கையிலிருந்து கண்திறந்து காட்டுமடி
 சொல்லற் கரிதான சோதிமிகு காப்பதனை
 இருபது நாள்வரையில் இசைவோடு விரதமிரு
 பக்திமனதுடனே பரவி அணிவோர்க்கு
 சித்தியெலாம் தருவாள் சீர்பெருகு கௌரியவள்
 முத்திக்கு வழியுமுண்டு முக்கால உணர்வுமுண்டு
 எச்சகத்தி லோர்களெல்லாம் ஏற்றியெமைப் போற்றிடுவர்
 சொற்சக்தி பொருட்சக்தி துலங்கி வந்திடவே
 அச்சக்தி யெல்லாம் அருள்வாள் கௌரியவள்
 கௌரி காப்பதனைக் காலம் தவறாமல்
 முறையாய் அணிந்து வர முன்வினைகள் நீங்கிவர
 ஞானம் ஓங்கிவர நல்லறிவு துலங்கிவர
 தேவிமகா காளியரே தெவிட்டாத தீங்கனியே
 காளியாய் வந்தமர்ந்த கௌரியே காப்பருளும்.

‘ஓம்பிகையை சரண் புகுந்தால் அதிக வரம் வறலாம்’

சுப்பிரமணிய விரதம் – சுத்த சஷ்டி

ஐப்பசிமாதம் அமாவாசைக்கு அடுத்த பிரதமை முதல் சஷ்டி வரையுள்ள ஆறு நாட்களும் அனுஷ்டிக்கும் விரதம் இதுவாகும். பிரதமையில் சிவபெருமானது நெற்றியிலிருந்து தெறித்த பொறிகள் ஆறும் சரவணப் பொய்கையில் ஆறுருவாக அதனை உமாதேவியார் எடுக்க ஆறு திருமுகமும் பன்னிரு திருக்கைகளும் கொண்டு

ஒருருவாய் முருகப் பெருமான் எழுந்தருளிய நாள் சஷ்டியாகும். சூரபதுமனை சங்காரம் செய்த நாளும் இதுவேயாகும்.

ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் நீராடி முருகப் பெருமானை வழிபட்டு சிறிதளவு நீர் மட்டும் அருந்தி ஆறு நாட்களும் உபவாசம் இருந்து ஏழாம் நாள் சிவனடியார்களுடன் பாரணை செய்வது இவ்விரதத்தின் நியமமாகும். இதற்கு இயலாதவர்கள் முதல் ஐந்து நாட்களும் ஒரு பொழுது உண்டு சஷ்டியில் உபவாசம் செய்யலாம். இவ்விரதத்தை ஆறு ஆண்டுகள் தொடர்ந்து அனுஷ்டிக்க வேண்டும்.

கஞ்சசஷ்டி கவசம்

காம்பு

நேரிசை வெண்பா

துதிப்போர்க்கு வல்வினைபோம் துன்பம் போம் நெஞ்சிற்
பதிப்போர்க்குச் செல்வம் பலித்துக் கதித்(து) ஓங்கும்
நிஷ்டையுங் கைகூடும் நிமலர் அருள் கந்தர்
சஷ்டி கவசந்தனை.

குறள் வெண்பா

அமரர் இடர்தீர் அமரம் புரிந்த குமரன்
அடி நெஞ்சே குறி.

நூல்

சஷ்டியை நோக்கச் சரவண பவனார்
சிஷ்டருக் குதவுஞ் செங்கதிர் வேலோன்
பாதமிரண்டில் பண்மணிச் சதங்கை
கீதம் பாடக் கிண்கிணி யாட
மையல் நடஞ்செயும் மயில்வா கன்னார்
கையில்வே லாள்ளனைக் காக்கவென் றுவந்து
வரவர வேலா யுதனார் வருக
வருக வருக மயிலோன் வருக

இந்திரன் முதலா எண்டிசை போற்ற
 மந்திர வடிவேல் வருக வருக
 வாசவன் மருகா வருக வருக
 நேசக் குறமகள் நினைவோன் வருக
 ஆறுமுகம் படைத்த ஐயா வருக
 நீறிடும் வேலவன் நித்தம் வருக
 சிரகிரி வேலவன் சீக்கிரம் வருக
 சரவண பவனார் சடுதியில் வருக
 ரவண பவச ரரரர ரரர
 ரிவண பவச ரிரிரிரி ரிரிரி
 விணபவ சரவண வீரா நமோ நம
 நிபவ சரவண நிறநிற நிறென
 வசர வணப வருக வருக
 அசுரர்குடி கெடுத்த ஐயா வருக
 என்னை ஆளும் இளையோன் கையில்
 பன்னிரண் டாயுதம் பாசஅங் குசமும்
 பரந்த விழிகள் பன்னிரண் டிலங்க
 விரைந்தெனைக் காக்க வேலோன் வருக
 ஐயும் கிலியும் அடைவுடன் செளவும்
 உய்யொளி செளவும் உயிரையுங் கிலியும்
 கிலியுஞ் செளவும் கிளரொளி யையும்
 நிலைபெற் நென்முன் நித்தமும் ஒளிரும்
 சண்முகன் தீயும் தனியொளி யொவ்வும்
 குண்டலி யாம்சிவ குகன்தினம் வருக
 ஆறு முகமும் அணிமுடி ஆறும்
 நீறிடு நெற்றியும் நீண்ட புருவமும்
 பன்னிரு கண்ணும் பவளச் செவ்வாயும்
 நன்னெறி நெற்றியில் நவமணிச் சுட்டியும்
 ஈராறு செவியில் இலகுகுண் டலமும்
 ஆறிரு திண்புயத் தழுகிய மார்பில்
 பல்பு ஷணமும் பதக்கமும் தரித்து
 நன் மணிபுண்ட நவரத்ன மாலையும்
 முப்புரி நூலும் முத்தணி மார்பும்
 செப்பழ குடைய திருவயிறு உந்தியும்

துவண்ட மருங்கில் சுடரொளிப் படும்
 நவரத்னம் பதித்த நற்சீ ராவும்
 இருதொடை அழகும் இணைமுழந் தாளும்
 திருவடி யதனில் சிலம்பொலி முழங்க
 செககண செககண செககண செககண
 மொகமொக மொகமொக மொகமொக மொகன
 நகநக நகநக நகநக நகென
 டிகுகுண டிகுடிகு டிகுகுண டிகுண
 ரரரர ரரரர ரரரர ரரர
 ரிரிரிரி ரிரிரிரி ரிரிரிரி ரிரிரி
 டுடுடுடு டுடுடுடு டுடுடுடு டுடுடு
 டகுடகு டிகுடிகு டங்கு டங்கு
 விந்து விந்து மயிலோன் விந்து
 முந்து முந்து முருகவேள் முந்து
 எந்தனை யாளும் ஏரகச் செவ்
 மைந்தன் வேண்டும் வர மகிழ்ந் துதவும்
 லாலா லாலா லாலா வேசமும்
 லீலா லீலா லீலா விநோதனென்று
 உன்திரு வடியை உறுதியென் றெண்ணும்
 எந்தலை வைத்துன் இணையடி காக்க
 என்னுயிர்க் குயிராம் இறைவன் காக்க
 பன்னிரு விழியால் பாலனைக் காக்க
 அடியேன் வதனம் அழகுவேல் காக்க
 பொடிபுனை நெற்றியைப் புனிதவேல் காக்க
 கதிர்வேல் இரண்டும் கண்ணினைக் காக்க
 விழிசெவி யிரண்டும் வேலவர் காக்க
 நாசிக எரண்டும் நல்வேல் காக்க
 பேசிய வாய்தனைப் பெருவேல் காக்க
 முப்பத் திருபல் முனைவேல் காக்க
 செப்பிய நாவைச் செவ்வேல் காக்க
 கன்னமி ரண்டும் கதிர்வேல் காக்க
 என்னிளங் கழுத்தை இனியவேல் காக்க
 மார்பை இரத்தின வடிவேல் காக்க
 சேரிள முலைமார் திருவேல் காக்க

வடிவே லிருதோள் வளம்பெறக் காக்க
 பிடரிக ளிரண்டும் பெருவேல் காக்க
 அழகுடன் முதுகை அருள்வேல் காக்க
 பழுபதி னாறும் பருவேல் காக்க
 வெற்றிவேல் வயிற்றை விளங்கவேல் காக்க
 சிற்றிடை அழகுறச் செவ்வேல் காக்க
 நாணாங் கயிற்றை நல்வேல் காக்க
 ஆண் குறி இரண்டும் அயில்வேல் காக்க
 பிட்ட மிரண்டும் பெருவேல் காக்க
 வட்டக் குதத்தை வடிவேல் காக்க
 பணைத்தொடை யிரண்டும் பருவேல் காக்க
 கணைக்கால் முழந்தாள் கதிர்வேல் காக்க
 ஐவிரல் அடியினை அருள்வேல் காக்க
 கைக ளிரண்டும் கருணைவேல் காக்க
 முன்கை யிரண்டும் முரண்வேல் காக்க
 பின்கை யிரண்டும் பின்னவள் இருக்க
 நாவில் சரஸ்வதி நற்றுணை யாக
 நாபிக் கமலம் நல்வேல் காக்க
 முப்பால் நாடியை முனைவேல் காக்க
 எப்பொழு தும்எனை எதிர்வேல் காக்க
 அடியேன் வசனம் அசைவுள நேரம்
 கடுகவே வந்து கனகவேல் காக்க
 வரும்பகல் தன்னில் வச்சிரவேல் காக்க
 அரையிருள் தன்னில் அனையவேல் காக்க
 ஏமத்திற் சாமத்தில் எதிர்வேல் காக்க
 தாமதம் நீக்கிச் சதுர்வேல் காக்க
 காக்க காக்க கனகவேல் காக்க
 நோக்க நோக்க நொடியில் நோக்க
 தாக்க தாக்க தடையறத் தாக்க
 பார்க்க பார்க்க பாவம் பொடிபட
 பில்லி சூனியம் பெரும்பகை அகல
 வல்ல பூதம் வலாஷ்டிகப் பேய்கள்
 அல்லற் படுத்தும் அடங்கா முனியும்
 பிள்ளைகள் தின்னும் புழக்கடை முனியும்

கொள்ளிவாய்ப் பேய்களும் குறளைப் பேய்களும்
 பெண்களைத் தொடரும் பிரமராட் சதரும்
 அடியனைக் கண்டால் அலறிக் கலங்கிட
 இரிசிகாட் டேரி இத்துன்ப சேனையும்
 எல்லிலும் இருட்டிலும் எதிர்ப்படும் அண்ணரும்
 கன்புசை கொள்ளும் காளியோ டனைவரும்
 விட்டாங் காரரும் மிகுபல பேய்களும்
 தண்டியக் காரரும் சண்டா ளர்களும்
 என்பெயர் சொல்லவும் இடிவிழுந் தோடிட
 ஆனை அடியினில் அரும்பா வைகளும்
 பூனை மயிரும் பிள்ளைகள் என்பும்
 நகமும் மயிரும் நீண்முடி மண்டையும்
 பாவைக ளுடனே பலகல சத்துடன்
 மனையிற் புதைத்த வஞ்சனை தனையும்
 ஒட்டியச் செருக்கும் ஒட்டியப் பாவையும்
 காசும் பணமும் காவுடன் சோறும்
 ஓதுமஞ் சனமும் ஒருவழிப் போக்கும்
 அடியனைக் கண்டால் அலைந்து குலைந்திட
 மாற்றார் வஞ்சகர் வந்து வணங்கிட
 காலதூதரெனைக் கண்டாற் கலங்கிட
 அஞ்சி நடுங்கிட அரன்று புரண்டிட
 வாய்விட் டலறி மதிகெட் டோட
 படியினில் முட்டப் பாசக் கயிற்றால்
 கட்டுடன் அங்கம் கதறிடக் கட்டு
 கட்டி உருட்டு கால்கை முறியக்
 கட்டு கட்டு கதறிடக் கட்டு
 முட்டு முட்டு முழிகள் பிதுங்கிட
 செக்கு செக்கு செதில்செதி லாக
 சொக்கு சொக்கு கூர்ப்பகைச் சொக்கு
 குத்து குத்து கூர்வடி வேலால்
 பற்று பற்று பகலவன் தணலெரி
 தணலெரி தணலெரி தணலது வாக
 விடுவிடு வேலை வெருண்டது வோடப்
 புலியும் நரியும் புன்னரி நாயும்

எலியும் கரடியும் இனித்தொடர்ந்தோடத்
 தேளும் பாம்பும் செய்யான் பூரான்
 கடிவிட விஷங்கள் கடித்துய ரங்கம்
 ஏறிய விஷங்கள் எளிதினில் இறங்க
 ஒளிப்புஞ் சுளுக்கும் ஒருதலை நோயும்
 வாதஞ் சயித்தியம் வலிப்புப் பித்தம்
 சூலைசயம் குன்மம் சொக்குச் சிரங்கு
 குடைச்சல் சிலந்தி குடல்விப் பிரிதி
 பக்கப் பிளவை படர்தொடை வாழை
 கடுவன் படுவன் கைத்தாள் சிலந்தி
 பற்குத்து அரணை பருவரை யாப்பும்
 எல்லாப் பிணியும் என்றனைக் கண்டால்
 நில்லா தோட நீனைக் கருள்வாய்
 ஈரேழ் உலகமும் எனக்குற வாக
 ஆணும் பெண்ணும் அனைவரும் எனக்கா
 மண்ணா ளரசரும் மகிழ்ந்துற வாகவும்
 உன்னைத் துதிக்க உன் திருநாமம்
 சரவண பவனே சையொளி பவனே
 திரிபுர பவனே திகழொளி பவனே
 பரிபுர பவனே பவமொளி பவனே
 அரிதிரு மருகா அமரா பதியைக்
 காத்துத் தேவர்கள் கடுஞ்சிறை விடுத்தாய்
 கந்தா குகனே கதிர் வேலவனே!
 கார்த்திகை மைந்தா கடம்பா கடம்பனை
 இடும்பனை யழித்த இனியவேல் முருகா
 தணிகா சலனே சங்கரன் புதல்வா
 கதிர்கா மத்துறை கதிர்வேல் முருகா
 பழனிப் பதிவாழ் பால குமாரா
 ஆவினன் குடிவாழ் அழகிய வேலா
 செந்தின்மா மலையுறும் செங்கல்வ ராயா
 சமரா புரிவாழ் சண்முகத் தரசே
 காரார் குழலாள் கலைமகள் நன்றாய்
 என்நா இருக்க யானுனைப் பாட
 எனைத்தொடர்ந் திருக்கும் எந்தை முருகனைப்

பாடினேன் ஆடினேன் பரவச மாக
 ஆடினேன் நாடினேன் ஆவினன் பூதியை
 நேச முடனயான் நெற்றியில் அணியப்
 பாச வினைகள் பற்றது நீங்கி
 உன்பதம் பெறவே உன்னரு ளாக
 அன்புடன் ரட்ஷி அன்னமுஞ் சொன்னமும்
 மெத்த மெத்தாக வேலாயுதனார்
 சித்திபெற் றடியேன் சிறப்புடன் வாழ்க
 வாழ்க வாழ்க மயிலோன் வாழ்க
 வாழ்க வாழ்க வடிவேல் வாழ்க
 வாழ்க வாழ்க மலைக்குரு வாழ்க
 வாழ்க வாழ்க மலைக்குற மகளுடன்
 வாழ்க வாழ்க வாரணத் துவசம்
 வாழ்க வாழ்களன் வறுமைகள் நீங்க
 எத்தனை குறைகள் எத்தனை பிழைகள்
 எத்தனை யடியேன் எத்தனை செய்யினும்
 பெற்றவன் நீகுரு பொறுப்ப துன்கடன்
 பெற்றவன் குறமகள் பெற்றவ ளாமே
 பிள்ளையென் றன்பாய்ப் பிரிய மளித்து
 மைந்தனென் மீதுன் மனமகிழ்ந் தருளித்
 தஞ்சமென் றடியார் தழைத்திட அருள்செய்
 கந்தர் சஷ்டிக் கவசம் விரும்பிய
 பாலன் தேவ ராயன் பகர்ந்ததைக்
 காலையில் மாலையில் கருத்துடன் நாளும்
 ஆசா ரத்துடன் அங்கந் துலக்கி
 நேச முடனொரு நினைவது வாகிக்
 கந்தர் சஷ்டிக் கவச மிதனைச்
 சிந்தை கலங்காது தியானிப் பவர்கள்
 ஒருநாள் முப்பத் தாறுருக் கொண்டு
 ஓதியே செபித்து உகந்து நீறணிய
 அட்டதிக் குள்ளோர் அடங்கலும் வசமாய்த்
 திசைமன்ன ரெண்மர் சேர்ந்தங்க ருளுவர்
 மாற்றவ ரெல்லாம் வந்து வணங்குவர்
 நவகோள் மகிழ்ந்து நன்மை யளித்திடும்

நவமத னெனவும் நல்லெழில் பெறுவர்
 எந்த நாளும் ஈரெட்டாய் வாழ்வர்
 கந்தர்கை வேலாம் கவசத் தடியை
 வழியாய்க் காண மெய்யாய் விளங்கும்
 விழியாற் காண வெருண்டிடும் பேய்கள்
 பொல்லா தவரை பொடிபொடி யாக்கும்
 நல்லோர் நினைவில் நடனம் புரியும்
 சர்வ சத்துரு சங்கா ரத்தடி
 அறிந்தென துள்ளம் அட்டலட்சுமிகளில்
 வீரலட்சுமிக்கு விருந்துண வாகச்
 சூரபத் மாவைத் துணித்தகை யதனால்
 இருபத் தேழ்வர்க்கு உவந்தமு தளித்த
 குருபரன் பழனிக் குன்றினி லிருக்கும்
 சின்னக் குழந்தை சேவடி போற்றி
 எனைத்தடுத்தாட்கொள என்றன துள்ளம்
 மேவிய வடிவறும் வேலவா போற்றி
 தேவர்கள் சேனா பதியே போற்றி
 குறமகள் மனமகிழ் கோவே போற்றி
 திறமிகு திவ்விய தேகா போற்றி
 இடும்பா யுதனே இடும்பா போற்றி
 கடம்பா போற்றி கந்தா போற்றி
 வெட்சி புனையும் வேலே போற்றி
 உயர்கிரி கனக சபைக்கோ ரரசே
 மயில்நட மிடுவோய் மலரடி சரணம்
 சரணஞ் சரணஞ் சரவண பவஓம்
 சரணஞ் சரணஞ் சண்முகா சரணம்
 முற்றும்

விநாயகர் விரதம் – பிள்ளையார் கதை

விநாயகர் விரதம் என்பது பிள்ளையாரை நினைத்து அவர் அருள் வேண்டி அனுஷ்டிக்கும் விரதமாகும். பிள்ளையார் கதை கார்த்திகை மாதக் கார்த்திகை நட்சத்திரம் கழிந்த மறுநாள் ஆரம்பித்து இருபத்தொராவது நாளாகிய சதய நட்சத்திரமும் சஷ்டி திதியும் கூடிய நாளில் நிறைவுறும். இந் நாள் விநாயகப் பெருமான் கஜமுகாசுரனை சங்காரம் செய்த நாளாகும்.

விரதகாலத்தில் பிள்ளையார் புராணத்தைக் கோயில்களில் படித்துப் பயன் சொல்வது பண்டு தொட்டு வரும் மரபாகும். இம் மரபினை ஒட்டிப் பிள்ளையாரின் பெருமைகளையும் இவ்விரதத்தை அனுஷ்டிப்பதால் வரும் பயன்களையும் விளக்குவது பிள்ளையார் கதையாகும். இவ்விரதத்தை நோற்போரும் இவ்விரதகாலத்தில் பிள்ளையார் கதையைப் படிப்போரும் கேட்போரும் இப்புவிയിல் தாம் விரும்பும் அனைத்து ஐஸ்வரியமும் பெற்று நல்வாழ்வு வாழ்வர்.

விநாயகர் கதை

காப்பு

கரும்பும் இளநீரும் காரெள்ளுந் தேனும்
விரும்பும் அவல்பலவும் மேன் மேல் - அருந்திக்
குணமுடையனாய் வந்து குற்றங்கள் தீர்க்கும்
கணபதியேயிக் கதைக்குக் காப்பு.

திருவிளங்கு மான்மருகா சேவ தனிலேறி
வரும் அரன்றான் ஈன்றருளும் மைந்தா - முருகனுக்கு
முன்பிறந்த யானை முகவா உனைத் தொழுவேன்
என்கதைக்கு நீயென்றுங் காப்பு.

விநாயகர் துதி

திருவாக்குஞ் செய்கருமங் கைகூட்டுஞ் செஞ்சொற்
பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும் - உருவாக்கும்
ஆதலால் வானோரும் ஆனை முகத்தோனைக்
காதலாற் கூப்புவர்தம் கை.

ஒற்றை மருப்பும் ஓரிரண்டு கைத்தலமும்
வெற்றி புனைந்த விழிமூன்றும் - பெற்றதொரு
தண்டைக்கால் வாரணத்தைத் தன் மனத்தில் எப்பொழுதுங்
கொண்டக்கால் வராது கூற்று.

பாலுந் தெளிதேனும் பாகும் பருப்புமிவை
 நாலும் கலந்து உனக்கு நான்தருவேன் - கோலஞ்செய்
 துங்கக் கரிமுகத்துத் தூமணியேநீ யெனக்குச்
 சங்கத் தமிழ் மூன்றுந்தா

சப்பாணி

எள்ளு பொரிதேன் அவல் அப்பமிக்கும் பயறும் இளநீரும்
 வள்ளிக்கிழங்கும் மாம்பழமும் வாழைப்பழமும் பலாப்பழமும்
 வெள்ளைப்பாலும் மோதகமும் விரும்பிப்படைத்தேன் சந்நிதியில்
 கொள்ளைக் கருணைக் கணபதியே கொட்டி அருள்க சப்பாணி.
 சண்டப் பெருச்சாளி ஏறிச் சடைகொண்டு வையத் துலாவி
 அண்டத்து அமரர் துதிக்க அடியார்க்கு அருளும் பிரானே
 எண்திக்கும் அன்பர்கள் பார்க்க இணையற்ற பேரொளி வீசக்
 குண்டைக் கணபதி நம்பி கொடுங்கையாற் சப்பாணி கொட்டே.

சரஸ்வதி துதி

புத்தகத் துள்ளுறை மாதே பூவில் அமர்ந்திடு வாழ்வே
 வித்தகப் பெண்பிள்ளாய் நங்காய் வேதப் பொருளுக்கு இறைவீ
 முத்தின் குடை உடையாளே மூவுலகுந் தொழுது ஏத்துஞ்
 செப்புக் கவித்த முலையாய் செவ்வரி ஓடிய கண்ணாய்
 தக்கோலந் தின்னும் வாயாய் சரஸ்வதி என்னுந் திருவே
 எக்காலமும் உன்னைத் தொழுவேன் இயல் இசை நாடகம் என்னும்
 முத்தமிழ்க் கல்விகள் எல்லாம் முழுதும் எனக்கருள் செய்து என்
 சித்தம் தனில் நீ இருந்து திருவருள் செய்திடுவாயே.

அதிகாரம்

பொன்னிறங் கடுக்கும் புனற்செறி குடுமித்
 தென்மலை இருந்த சீர்சால் முனிவன்
 கந்த மும்மதக் கரி முகன் கதைதனைச்
 செந்தமிழ் வகையால்தெளிவு றச் செப்பினன்
 அன்னதிற் பிறவில் அரி ல்தபத் திரட்டித்
 தொன்னெறி விளங்கச் சொல்லுவன் கதையே.

மந்தர கிரியில் வடபால் ஆங்கு ஓர்
 இந்துதவழ் சோலை இராசமா நகரியில்
 அந்தணன் ஒருவனும் ஆயிழை ஒருத்தியுள்
 சுந்தரப் புதல்வரைப் பெறுதல் வேண்டிக்
 கடவுள் ஆலயமுங் கடிமலர்ப் பொய்கையும்
 தடநிழற் பள்ளியுற் தாம்பல சமைத்துப்
 புதல்வரைத் தருகெனப் பொருப்பு அரசு ஈன்ற
 மதர்விழி பாகனை வழிபடும் நாளில்
 மற்றவர் புரியும் மாதவங் கண்டு
 சிற்றிடை உமையாள் சிவனடி வணங்கிப்
 பரனே சிவனே பல்லுயிர்க்கு உயிரே
 அரனே மறையவற்கு அருள்புரிந்து அருளென
 அந்த அந்தணனுக்கு இந்த நற்பிறப்பில்
 மைந்தரில்லை என்று மறுத்து அரன் உரைப்ப
 எப்பரி சாயினும் எம்பொருட்டு ஒரு சுதன்
 தப்பிலா மறையோன் தனக்கு அருள் செய்கென
 எமை ஆளுடைய உமையாள் மொழிய
 இமையா முக்கண் இறைவன் வெகுண்டு
 பெண்சொற் கேட்டல் பேதைமை என்று
 பண்சொற் பயிலும் பாவையை நோக்கிப்
 பேதாய் நீ போய்ப் பிறவென மொழிய
 மாதுமை அவளும் மனந்தளர்வு உற்றுப்
 பொன்றிடு மானுடப் புன்பிறப்பு எய்துதல்
 நன்றல என்றே நடுக்கமுற்று உரைப்பக்
 கறைமிடற்று அண்ணல் கருணை கூர்ந்து
 பிறைநுதல் அவட்கு நீ பிள்ளை யாகச்
 சென்று அவண் வளர்ந்து சிலபகல் கழித்தால்
 மன்றல் செய்தருள்வோம் வருந்தலை என்று
 விடைகொடுத்து அருள விலங்கல் மாமகனும்
 பெடைம யிற்சாயற் பெண்மக வாகித்

தார்மலி மார்பன் சதுர்மறைக் கிழவன்
 சீர்மலி மனைவி திருவயிற்று உதித்துப்
 பாவையுஞ் சிற்றிலும் பந்தொடு கழங்கும்
 யாவையும் பயின்ற இயல்பினள் ஆகி
 ஐயாண்டு அடைந்த பின் அன்னையும் அத்தனும்
 மையார் கருங்குழல் வானுதல் தன்னை
 மானுட மறையோர்க்கு வதுவை செய்திடக்
 கான்அமர் குழலியைக் கருதிக் கேட்பப்
 பிறப்பு இறப்பு இல்லாப் பெரியோற்கு அன்றி
 அறத்தகு வதுவைக்கு அமையேன் யான் என 40
 மற்றவன் தன்னை உன் மணமகனாகப்
 பெற்றிடல் அரிதெனப் பெயர்த்து அவர் பேச
 அருந்தவ முயற்சியால் அணுகுவேன் யானெனக்
 கருந்தட நெடுங்கண் கவுரி அங்கு உரைப்ப
 மருமலி கமல மலர்த்தடத்து அருகில்
 தருமலி நிழல் தவச் சாலையது அமைத்துப்
 பணியணி பற்பல பாங்கியர் சூழ
 அணிமலர்க் குழல் உமை அருந்தவம் புரிதலும்
 அரிவை தன் அருந்தவம் அறிவோம் யாமென
 இருவரும் அறியா இமையவர் பெருமான்
 மான் இடம் ஏந்தும் வண்ணமது ஒழிந்து
 மானிட யோக மறைவன் ஆகிக்
 குடையொடு தண்டு நற்குண்டிகை கொண்டு
 மடமயில் தவம்புரி வாவிக்கரையிற்
 கண்ணுதல் வந்து கருணை காட்டித்
 தண்நறுங் கூந்தல் தையலை நோக்கி
 மின்பெறு நுண்ணிடை மெல்லியலாய் நீ
 என்பெறத் தவமிங்கு இயற்றுவது என்றலுங்
 கொன்றை வார்சடையனைக் கூட என்று உரைத்தலும்
 நன்று எனச் சிரித்து நான்மறை யோனும்
 மாட்டினில் ஏறி மான் மழுத் தரித்துக்
 காட்டினிற் சுடலையிற் கணத்துடன் ஆடிப்

பாம்பும் எலும்பும் பல்தலை மாலையுஞ்
 சாம்பரும் அணிந்து தலையோடு ஏந்திப்
 பிச்சை கொண்டு உழலும் பித்தன் தன்னை
 நச்சி நீர் செய்தவம் நகைதரும் நுமக்கெனப்
 பூங்கொடி அருந்தவம் பூசுரன் குலைத்தலும்
 ஆங்கு அவள் நாணமுற்று அணிமனை புகுதச்
 சேடியர் வந்து செழுமலர்க் குழலியை
 வாடுதல் ஒழிகென மனமிகத் தேற்றிச்
 சிந்துர வாள்நுதற் சேடியர் சிலர்போய்த்
 தந்தை தாயிருவர் தாளினை வணங்கி
 வாவிக்கரையில் வந்தொரு மறையோன்
 பாவைதன் செங்கையைப் பற்றினன் என்றலுந்
 தோடு அலர்கமலத் தொடைமறை முனியை
 ஆடக மாடத்து அணிமனை கொணர்க என
 மாடக யாழ்முரல் மங்கையர் ஓடி
 நீடிய புகழாய் நீ எழுந்து அருள் என
 மைம்மலர்க் குழலி வந்து எனை அழைக்கில்
 அம்மனைப் புகுவன் என்று அந்தணன் உரைத்தலும்
 பொற்றொடி நீ போய்ப் பொய்கையில் நின்ற
 நற்றவ முனியை நடாத்திக் கொணர்கென
 சிவனை இகழ்ந்த சிற்றறிவுடையோன்
 அவனையான் சென்றிங்கு அழைத்திடேன் என்று
 சிற்றிடை மடந்தையுஞ் சீறினளாகி
 மற்றைய மாதர் மதிமுகம் நோக்கி
 நெற்றியிற் கண்ணுடை நிமலனுக்கு அல்லவென்
 பொற்புஅமர் கொங்கை பொருந்துதற்கு அரிதால்
 மானிட வேட மறையவன் தனக்கு
 யான் வெளிப்படுவதில்லை என்று இசைப்ப
 மனையிடை வந்த மாமுனி தன்னை இணையடி
 தொழுதல் இளையோர்க்கு இயல்பெனத்
 தந்தையுந் தாயுந் தகைபெற மொழியச்
 சிந்தை குளிர்ந்து சீறுதல் ஒழிந்து

தாய் சொல்மறுத்தல் பாவமென்று அஞ்சி
 ஆயிழை தானும் அவனெதிர் சென்று
 சுற்றிவந்து அவனடி சுந்தரி வணங்கி
 மற்றவன் தன்னை மனையிற் கொணர்ந்து
 ஆதியம் பகவற்கு அன்பன் ஆகும்
 வேதியன் பழைய விருத்தன் என்றெண்ணி
 ஆசனம் நல்கி அருக்கியம் முதலாப் பாத
 பூசனைகள் பண்ணிய பின்னர்ப்
 போனகம் படைத்துப் பொரிக்கறி பருப்புநெய்
 ஆன்பால் மாங்கனி அழகிய பலாச்சுளை
 தேன் கதலிப்பழம் சீர்பெறப் படைத்து
 அந்தணன் தன்னை அமுது செய்வித்துச்
 சந்தனங் குங்குமச் சாந்திவை கொடுத்துத்
 தக்கோலத்தொடு சாதிக் காயும்
 கற்புரத்தொடு கவின்பெறக் கொண்டு
 வெள்ளிலை அடைக்காய் விளங்கிய பொன்னின்
 ஒள்ளிய தட்டில் உகந்து முன்வைத்துச்
 சிவனெனப் பாவனை செய்து நினைந்து
 தவமுறை முனிவனைத் தாளிணை வணங்கத்
 தேனமர் குழலி திருமுகம் நோக்கி
 மோனமாமுனி புன்முறுவல் காட்டிக்
 கற்றைச் சடையுங் கரமொரு நான்கும்
 நெற்றியில் நயனமும் நீல கண்டமும்
 மானும் மழுவும் மலர்க்கரத்து இலங்கக்
 கூன்மதி நிலவும் கொழித்திட முடிமேல்
 வரந்தரு முதல்வன் மடமயில் காணக்
 கரந்ததன் உருவங் காட்டி முன்நிற்ப
 மரகத மேனி மலைமகள் தானும்
 விரைவொடு அங்கு அவன் அடி வீழ்ந்து இறைஞ்சினளே
 அரிஅயன் இந்திரன் அமரர் விஞ்சையர்
 கருடர் கின்னரர் காய வாசியர்
 ஏதமில் முனிவர் அவுணர் இராக்கதர்

பூதர் இயக்கர்கீம் புருடர் அலகை
 சித்தர் தாரகை கந்தர்வர்கள் முதலாய்க்
 கணிக்கரும் பதினெண் கணத்தில் உள்ளவரும்
 மணிக்கருங் களத்தனை வந்தடைந்து அதன்பின்
 மன்றல் அங் குழலிக்கு வதுவைநாள் குறித்துத்
 தென்றல் வந்துஇலங்கு முன்றில் அகத்துப்
 பொன்திகழ் பவளப் பொற்கால் நாட்டி
 மாணிக்கத்தால் வளை பல பரப்பி
 ஆணிப்பொன் தகட்டால் அழகுற வேய்ந்து
 நித்தில மாலை நிரைநிரை தூக்கிப்
 பக்திகள் தோறும் பலமணி பதித்துத்
 தோரணம் நாட்டித் துகில் விதானித்துப்
 பூரணப் பொற்குடம் பொலிவுற வைத்துத்
 திக்குத் தோறும் திருவிளக்கேற்றிப்
 பக்திப் படர்முளைப் பாலிகை பரப்பிக்
 கன்னலுங் கமுகுங் கதலியும் நாட்டிப்
 பன்மலர் நாற்றிப் பந்தர் சோடித்து
 நலமிகு கைவலோர் நஞ்சணி மிடற்றனைக்
 குலவிய திருமணக் கோலம் புனைந்தார்
 வருசுரர் மகளிர் மலைமகள் தன்னைத்
 திருமணக் கோலஞ் செய்தனர் ஆங்கே
 எம்பிரானையும் இளங்கொடி தன்னையும்
 உம்பர் எல்லாம் ஒருங்குடன் கூடிக்
 கடலென விளங்கும் காவணத் தன்னிற்
 சுடர்விடு பவளச் சுந்தரப் பலகையில்
 மறைபுகழ்ந்து ஏத்த மகிழ்ந்து உடன் இருத்திப்
 பறையொலியோடு பனிவளை ஆர்ப்ப
 வதுவைக்கு ஏற்ற மறைவிதி நெறியே
 சதுர்முகன் ஓமச் சடங்குகள் இயற்றத்
 தறுகலன் ஒளிபொன் தாலி பூட்டிச்
 சிறுமதி நுதலியைச் சிவன்கைப் பிடித்தபின்
 அரிவலஞ் சூழ எரிவலம் வந்து

பரிவுடன் பரிமளப் பாயலில் வைகிப்
 போதுஅணி கருங்குழற் புவை தன்னுடனே
 ஓதநீர் வேலைசூழ் உஞ்சையம் பதிபுக
 ஏரார் வழியின் எண்திசை தன்னைப்
 பாரா தேவா பனிமொழி நீ என
 வருங்கருங் குழலாள் மற்றும் உண்டோ எனத்
 திருந்து இழை மடந்தை திரும்பினள் பார்க்கக்
 களிறும் பிடியுங் கலந்து விளையாடல் கண்டு
 ஒளிர்மணிபுணாள் உரவோன் உடனே
 இவ் வகையாய் விளையாடுவோம் இங்கென
 அவ்வகை அரனும் அதற்கு உடன் பட்டு
 மதகரி உரித்தோன் மதகரி யாக
 மதர்விழி உமைபிடி வடிவம் அதாகிக்
 கூடிய கலவியில் குவலயம் விளங்க
 நீடிய வானோர் நெறியுடன் வாழ
 அந்தணர் சிறக்க ஆனினம் பெருகச்
 செந்தழல் வேள்வி வேத ஆகமஞ் சிறக்க
 அறம்பல பெருக மறம்பல சுருங்கத்
 திறம்பல அரசர் செகதலம் விளங்க
 வெங்கரி முகமும் வியன்புழைக்கையோடு
 ஐங்கர தலமும் மலர்ப்பதம் இரண்டும்
 பவளத்து ஒளிசேர் பைந் துவர்வாயுந்
 தவளக் கிம்புரித் தடமருப்பு இரண்டும்
 கோடி சூரியர் போற் குலவிடு மேனியும்
 பேழைபோல் அகன்ற பெருங்குட வயிறும்
 நெற்றியில் நயனமும் முப்புரி நூலுங்
 கற்றைச் சடையுங் கனக நீள்முடியுந்
 தங்கிய முறம்போல் தழைமடிச் செவியுமாய்
 ஐங்கரத்து அண்ணல் வந்து அவதரித்தலும்
 பொங்கரவு அணிந்த புண்ணிய மூர்த்தியும்
 மங்கை மனமிக மகிழ்ந்து உடன் நோக்கி
 விண்ணு ளோர்களும் விரிந்த நான் முகனும்

மண்ணு ளோர்களும் வந்து உனை வணங்க
 ஆங்கு அவர் தங்கட்கு அருள் சுரந்து அருளித்
 தீங்கது தீர்த்துச் செந்நெறி அளித்துப்
 பாரண மாகப் பலகனி அருந்தி
 ஏரணி ஆலின்கீழ் இனிதுஇரு என்று
 புதலந் தன்னிற் புதல்வனை இருத்திக்
 காதல்கூர் மடநடைக் கன்னியுந் தானும்
 மைவளர் சோலை மாநகர் புகுந்து
 தெய்வ நாயகன் சிறந்து இனிது இருந்த பின்
 வான வராலும் மானு டராலுங்
 கானமர் கொடிய கடு விலங்காலுங்
 கருவிகளாலுங் காலனாலும்
 ஒரு வகையாலும் உயிரழியாமல்
 திரம்பெற மாதவஞ் செய்து முன்னாளில்
 வரம் பெறுகின்ற வலிமை யினாலே
 ஐம்முகச் சீயம் ஒத்து அடற்படை சூழக்
 கைம்முகம் படைத்த கயமுகத்து அவுணன்
 பொன்னுலகு அழித்துப் புலவரை வருத்தி
 இந்நிலத் தவரை இடுக்கண் படுத்திக்
 கொடுந்தொழில் புரியுங் கொடுமை கண்டு ஏங்கி
 அடுந்தொழிற் குலிசத்து அண்ணலும் அமரநுங்
 கறைபடு கண்டக் கடவுளைப் போற்றி
 முறையிடக் கேட்டு முப்புரம் எரித்தோன்
 அஞ்சலீர் என்று அவர்க்கு அபயங் கொடுத்தே
 அஞ்சுகைக் கரிமுகத்து அண்ணலை நோக்கி
 ஆனை மாமுகத்து அவுண்ணோடு அவன் தன்
 சேனைகள் முழுவதுஞ் சிந்திடப் பொருது
 குன்றுபோல் வளர்ந்த குறட்படை கூட்டி
 வென்று வா என்று விடை கொடுத்தருள
 ஆங்கு அவன் தன்னோடு அமர்பல உடற்றிப்
 பாங்குறும் அவன்படை பற்றறக் கொன்றபின்
 தேர்மிசை ஏறிச் சினங்கொடு செருவிற

கார்முகம் வளைந்த கயமுகா சுரன்மேல்
 ஒற்றைவெண் மருங்கை ஒடித்து அவன் உரத்திற்
 குற்றிட எறிந்தான் சூருதிசோர்ந் திடவே
 சோர்ந்தவன் வீழ்ந்து துண்ணென எழுந்து
 வாய்ந்த மூடிகமாய் வந்து அவன் பொரவே
 வந்த மூடிகத்தை வாகனம் ஆக்கி
 எந்தை விநாயகன் ஏறினன் இப்பால்
 எறிந்த வெண்மருப்பு அங்கு இமைநொடி அளவிற
 செறிந்தது மற்று அவன் திருக் கரத்தினிலே
 வெல்லவைக் கதிர்வேல் விழிபடைத்து அருளும்
 வல்லவை தனைத்தன் மனை என மணந்தே
 ஓகையோடு எழுந்து ஆங்கு உயர்படை சூழ
 வாகையும் புனைந்து வரும் வழி தன்னிற்
 கருச்சங் கோட்டிற் கயல் கமுகு ஏறும்
 திருச்செங் காட்டிற் சிவனை அர்ச்சித்துக்
 கணபதீச் சரம் எனுங் காரண நாமம்
 பண்பதி புகழ்தரு பதிக்கு உண்டாக்கிச்
 சங்கரன் பார்ப்பதி தனிமன மகிழ
 இங்குவந்து அன்புடன் எய்திய பின்னர்க்
 கணங்களுக்கு அரசாய்க் கதிர்முடி சூட்டி
 இணங்கிய பெருமை பெற்று இருந்திட ஆங்கே
 தேவர்கள் முனிவர் சித்தர் கந்தருவர்
 யாவரும் வந்து இவன் ஏவல் செய்திடுநாள்
 அதிகமாய் உரைக்கும் ஆவணித் திங்களின்
 மதிவளர் பக்கம் வந்திடு சதுர்த்தியில்
 விநாயகற் குரிய விரதமென்று என்றெண்ணி
 மனாதிகள் களித்து மரபொடு நோற்றார்
 இப்படி நோற்றிட்டு எண்ணிய பெருநாள்
 ஒப்பரும் விரதத்து உறும் ஒரு சதுர்த்தியில்
 நோற்று நற்பூசை நுடங்காது ஆற்றிப்
 போற்றி செய்திட்டார் புலவர் ஐங்கரனை

மருமலர் தூவும் வானவர் முன்னே
 நிருமலன் குமரன் நிருத்தம் புரிந்தான்
 அனைவருங் கைதொழுது அடிஇணை போற்ற
 வனைகழற் சந்திரன் மனச்செருக்கு அதனால்
 பேழைபோல் வயிறும் பெருத்த காத்திரமும்
 தாழ்துளைக் கையும் தழைமுறச் செவியும்
 கண்டனன் நகைத்தான் கரிமுகக் கடவுளும்
 கொண்டனன் சீற்றங்குபேரனை நோக்கி
 என்னைக் கண்டு இங்கு இகழ்ந்தனை சிரித்தாய்
 உன்னைக் கண்டவர் உரைக்கும் இத்தினத்திற்
 பழியொடு பாவமும் பலபல விதனமும்
 அழிவும் எய்துவர் என்று அசனிபோற் சபித்தான்
 விண்ணவர் எல்லாம் மிகமனம் வெருவிக்க
 கண்ணருள் கூருங் கடவுள் இத் தினத்திற்
 கோரவெஞ் சினமிகக் கொண்டனன் அந்நாள்
 மார்கழித் திங்கள் மதிவளர் பக்கஞ்
 சதயந் தொட்ட சட்டினல் விரதமென்று
 இதயத்து எண்ணி யாவரும் நோற்றார்.
 இப்புவி மாந்தர் இயம்பிய விரதம்
 வைப்புடன் நோற்ற வகை இனிச் சொல்வாம்
 குருமணி முடிபுனை குருகுலத்து உதித்த
 தருமனும் இளைய தம்பியர் நால்வருந்
 தேவகி மைந்தன் திருமுக நோக்கி
 எண்ணிய விரதம் இடையூ றின்றிப்
 பண்ணிய பொழுதே பலிப்பு உண் டாகவுஞ்
 செருவினில் எதிர்த்த செறுநரை வென்று
 மருமலர்ப் புயத்தில் வாகை சூடவும்
 எந்தத் தெய்வம் எவ்விரதத்தை வந்தனை
 செய்யில் வருநமக்கு உரையெனப்
 பாட்டுஅளி துதையும் பசுந்துழாய் மாற்பனுங்
 கேட்டருள் வீர் எனக் கிளர்த்த லுற்றான்
 அக்கு நீறணியும் அரன்முதல் அளித்தோன்

விக்கினந் தீர்க்கும் விநாயக மூர்த்தி
 ஓடவைத் திடும்பொன் ஒத்துஒளி விளங்குங்
 கோடி சூரியர்போற் குலவிய மேனியன்
 கடகரி முகத்தோன் காத்திரம் பெருத்தோன்
 தடவரை போலுஞ் சதுர்ப்புய முடையோன்
 சர்வா பரணமுந் தரிக்கப் பட்டவன்
 உறுமதிக் குழவிபோ லொருமருப் புடையோன்
 ஒருகையில் தந்தமும் ஒருகையிற் பாசமும்
 ஒருகையில் மோதகம் ஒருகையிற் செபஞ்செய்
 உத்தம மாலையோன் உறு நினைவின்படி
 சித்தி செய்வதனாற் சித்தி விநாயகன்
 என்று இமையவரும் யாவருந் துதிப்ப
 நன்றி தரும் திருநாமம் படைத்தோன்
 புரவலர்க் காணப் புறப்படும் போதும்
 செருவினில் யுத்தஞ் செய்திடும் போதும்
 வித்தி யாரம்பம் விரும்பிடும் போதும்
 உத்தி யோகங்கள் உஞற்றிடும் போதும்
 ஆங்கவன் தன்னை அருச்சனை புரிந்தாற்
 தீங்கு உறாது எல்லாஞ் செயம் உண்டாகும்
 கரதலம் ஐந்துடைக் கணபதிக்கு உரிய
 விரதமொன்று உளது அதை விரும்பி நோற்றவர்க்குச்
 சந்ததி தழைத்திடுஞ் சம்பது உண்டாம்
 புந்தியில் நினைந்த பொருள்கை கூடும்
 மேலவர் தமையும் வென்றிட லாமெனத்
 தேவகி மைந்தன் செப்பிடக் கேட்டு
 நுவலரும் விரதம் நோற்றிடும் இயல்பும்
 புகர்முகக் கடவுளைப் பூசை செய்விதமும்
 விரித்தெமக்கு உரைத்திட வேண்டுமென்று இரப்ப
 வரைக்குடை கவித்தோன் வகுத்துரை செய்வான்
 தேருநீர் ஆவணித் திங்களின் மதிவளர்
 பூர்வ பக்கம் புணர்ந்திடு சதுர்த்தியின்
 முந்தும் புலரியின் முறை நீர் படிந்து

சந்தி வந்தனந் தவறாது இயற்றி
 அத்தினம் அதனில் ஐங்கரக் கடவுளைப்
 பத்தியோடு அர்ச்சனை பண்ணுதல் வேண்டும்
 வெள்ளியாற் பொன்னால் விளங்கும் அவன் நன்
 ஒள்ளிய அருள் திரு உருவுண்டாக்கிப்
 பூசனை புரியப் புகன்றனர் பெரியோர்
 ஆசுவா மண்ணால் அமைத்தலுந் தகுமால்
 பூசை செய்திடும் இடம் புனிதமது ஆக்கி
 வாசமென் மலரின் மஞ்சரி தூக்கிக்
 கோடிகம் கோசிகம் கொடி விதானித்து
 நீடிய நூல்வளை நிறைகுடத்து இருத்தி
 விந்தைசேர் சித்தி விநாயகர் உருவைச்
 சிந்தையில் நினைந்து தியானம் பண்ணி
 ஆவா கனம் முதல் அர்க்கிய பாத்தியம்
 வாகா ராச மனம் வரை கொடுத்து
 ஐந்து அமிரத்தால் அபிடேகித்துக்
 கந்தம் சாத்திக் கணேச மந்திரத்தால்
 ஈசுர புத்திரன் என்னும் மந்திரத்தால்
 மாசு அகல் இரண்டு வத்திரஞ் சாத்திப்
 பொருந்து உமை சுதனாப் புகலு மந்திரத்தால்
 திருந்தும் பளித்த தீபங் கொடுத்துப்
 பச்சுகுடன் இருபத்தொரு விதமாய்
 பத்திர புஸ்பம் பலபல கொணர்ந்தே
 உமாசுதன் கணாதிபன் உயர்கரி முகத்தோன்
 குமார குரவன் பாசாங் குசுகரன்
 ஏக தந்தன் ஈசுர புத்திரன்
 ஆகு வாகனன் அருள்தரு விநாயகன்
 சர்வ காரியமுந் தந்தருள் புரிவோன்
 ஏரம்ப மூர்த்தி என்னும் நாமங்களால்
 ஆரம்பத்துடன் அர்ச்சனை பண்ணி
 மோதகம் அப்பம் முதற் பணிகாரம்
 தீது அகல் மாங்கனி தீங்கதலிப்பழம்

வருக்கை கபித்த மாதுளங் கனியொடு
 தரித்திடு நெட்டிலைத் தாழைமும் புடைக்காய்
 பருப்புநெய் பொரிக்கறி பால்தயிர் போனகம்
 விருப்புள சுவைப்பொருள் மிகவும் முன்வைத்து
 உருத்திரப்பிரியன் என்று உரைக்கும் மந்திரத்தால்
 நிருந்தன் மகற்கு நிவேதனங் கொடுத்து
 நற்றவர் புகன்ற நானான்கு உபசாரமும்
 மற்றவன் திருவுளம் மகிழ்ந்திடச் செய்து
 எண்ணுந் தகுதி இருபிறப் பாளர்க்கு
 உண் அறு சுவைசேர் ஓதனம் நல்கிச்
 சந்தன முத்துத் தானந் தக்கினை
 அந்தணர்க்கு ஈந்திட்டு அருச்சகன் தனக்குத்
 திருத்தகு விநாயகத் திருவுருவத்தைத்
 தரித்த வத்திரத்துடன் தானமாக் கொடுத்து
 நைமித்திகம் என நவில்தரு மரபால்
 இம்முறை பூசனை யாவர் செய்தாலும்
 எண்ணிய கருமம் யாவையும் முடிப்பர்
 திண்ணிய செருவிற் செயம்மிகப் பெறுவர்
 அரன் இவன் தன்னை முன் அர்ச்சனை பண்ணிப்
 புரமொரு மூன்றும் பொடிபட எரித்தான்
 உருத்திரன் இவனை உபாசனை பண்ணி
 விருத்திரா சுரனை வென்று கொன்றிட்டான்
 அகலிகை இவன்தாள் அர்ச்சனை பண்ணிப்
 பகர்தருங் கணவனைப் பரிவுட னடைந்தாள்
 தண்ணார் மதிமுகத் தாள் தமயந்தி
 அன்னான் இவனை அர்ச்சனை பண்ணி
 நண்ணார் பரவு நளனை அடைந்தாள்
 ஐங்கரக் கடவுளை அர்ச்சனை பண்ணி
 வெங்கத நிருதரை வேரறக் களைந்து
 தசரதன் மைந்தன் சீதையை அடைந்தான்
 பகிரதன் என்னும் பார்த்திவன் இவனை
 மதிதலந் தன்னில் மலர்கொடு அர்ச்சித்து

வரந்தி தன்னை வையகத்து அழைத்தான்
 அட்ட தேவதைகளும் அர்ச்சித்து இவனை
 அட்ட போகத்துடன் அமிர்தமும் பெற்றார்
 உருக்குமணி என்னும் ஒண்டொடி தன்னைச்
 செருக்கொடு வவ்விச் சிசுபாலன் தான்
 கொண்டு போம் அளவிற் குஞ்சர முகவனை
 வண்டு பாண்மீழற்றா மலர்கொடு அர்ச்சித்துத்
 தாரியின் மறித்தவன் தனைப்புறங் கண்டு
 யாமும் அங்கு அவளை இன்புறப் பெற்றோம்
 புகர்முகக் கடவுளைப் பூசனை புரிந்து
 மிகமிக மனத்தில் விளைந்தன பெற்றார்
 இப்புவி தன்னில் எண்ணுதற்கு அரிதால்
 அப்படி நீவிரும் அவனை அர்ச்சித்தால்
 எப்பொருள் விரும்பினீர் அப்பொருள் பெறுவீர்
 என்று கன்றெரிந்தோன் எடுத்திவை உரைப்ப
 அன்றுமுதல் தருமனும் அனுசரும் இவனைப்
 பூசனை புரிந்து கட்டிலன் இலான் மைந்தரை
 நாசனம் பண்ணி நராதிபர் ஆகிச்சிந்தையில்
 நினைத்தவை செகத்தினிற் செயங்கொண்டு
 அந்தமில் செல்வத்து அரசியல் பெற்றார்.
 ஈங்கு இது நிற்க இவ்விரதத்து இயல்
 ஓங்கிய காதை மற்றொன்று உரை செய்வாம்
 கஞ்சநான் முகன் தரும் காசிபன் புணர்ந்த
 வஞ்சக மனத்தாள் மாயை தன் வயிற்றிற்
 சூரன் என்று ஒருவனுந் துணைவருந் தோன்றி
 ஆர்கலி சூழ்புவி அனைத்தையும் அழித்தே
 சீருடைச் சுவர்க்கத் திருவளங் கெடுத்தும்
 புரந்தரன் முதலிய புலவரை வருத்தியும்
 நிரந்தரந் தீய நெறி நடத்துதலால்
 ஆயிரங் கண்ணனும் அமரரும் முனிவரும்
 நீ இரங்கு எமக்கென நெடுங்கராங் கூப்பி
 இரசத கிரிஉறை இறைவனை வணங்கி

வரமிகுஞ் சூரன் வலிமைகள் உரைக்கச்
 சுடர்விடு மணிமுடிச் சூரனை வெல்லக்
 கதிர்விடு வடிவேல் கரதலத்து ஏந்தும்
 புதல்வனைத் தருவோம் போமின் நீர்
 என அமரர் கோனுக்கு அரன்விடை கொடுத்துச்
 சமரவேல் விழித் தையலுந் தானுங்
 கூடிய கலவியிற் கூடாது ஊடலும்
 ஓடிய வானோர் ஒருங்குடன் கூடிப்
 பாவகன் தன்னைப் பரிவுடன் அழைத்துச்
 சூரன் செய்யுந் துயரம் எல்லாம்
 ஊர் அரவு அணிந்தோற்கு உரையென உரைப்பக்
 காமனை எரித்த கடவுள் என்றஞ்சிப்
 பாவகன் பயமுறப் பயமுனக்கு ஏதென
 உற்றிடுங் கரத்தலத்து உன்னையே தரித்தான்
 நெற்றியின் நயனமும் நீயே ஆதலிற்
 குற்றம் அடாது கூறுநீ சென்றென
 வானவர் மொழிய மற்றவன் தானுந்
 தானும் அச் சபையில் தரியாது ஏகி
 எமை ஆளுடைய உமையாளுடனே
 அமையா இன்பத்து அமர்ந்து இனிது இருந்த
 பள்ளி மண்டபம் பாவகன் குறுகலும்
 ஒள்ளிய மடந்தை ஒதுங்கி நானுதலுந்
 தெள்ளிதிற் பரமனுந் தேயுவைக் கண்டே
 ஆறுமுகப் பிள்ளையை அவன் கையில் ஈதலும்
 வறியவன் பெற்ற வான்பொருள் போலச்
 சோதி நீண்முடிச் சுடரோன் கொணர்ந்து
 வாத ராசன் மலர்கையிற் கொடுப்ப
 நீதி யோடு நின்று கையேந்திப்
 போத நீள் வாயுவும் பொறுக்க ஒண்ணாமல்
 தரும்புனற் கங்கை தன்கையில் கொடுப்பத்
 தரும்புனற் கங்கையுந் தாங்கவொண்ணாமற்
 பொருந்திரைச் சரவணப் பொய்கையில் வைப்பத்

தண்சூர் வதனத் தாமரை ஆறுங்
 கண் ஆறு இரண்டும் கரம் ஈராறும்
 தூண் எனத் திரண்ட தோள் ஈராறும்
 மாண் அயில் ஆதி வான்படை யுங்கொண்டு
 அறுமுகக் கடவுள் அங்கு அவதரித் திடலும்
 மறுகிய உம்பர் மகிழ்வுடன் கூடி
 அறுமீன் களைப்பால் அளித்தீர் என்று அனுப்ப
 ஆங்கவர் முலையுண்டு அறுமுகன் தானும்
 ஓங்கிய வளர்ச்சி உற்றிடு நாளில்
 விமலனும் உமையும் விடையுகைத்து ஆறு
 தலைமகன் இருந்த சரவணத்து அடைந்து
 முருகுஅலர் குழல் உமை முலைப்பால் ஊட்ட
 இருவரும் இன்பால் எடுத்து எடுத்து அணைத்துத்
 தேவர் தம்படைக்குச் சேனா புதியெனக்
 காவல்கொண்டு அளிக்கக் கதிர்முடி சூட்டி
 அயில்வேல் முதற்பல ஆயுதங் கொடுத்துத்
 திசையெலாஞ் செல்லுந் தேருமொன்று உதவிப்
 பூதப் படைகள் புடைவரப் போய் நீ
 ஒதுறும் அவுணரை ஒறுத்திடு என்றனுப்ப
 இருளைப் பருகும் இரவியைப் போலத்
 தகுவரென்று அவரைச் சமரிடை முருக்கிக்
 குருகுபேர் பெறுங் குன்றமுஞ் சூரன்
 மருமமுந் துளைபட வடிவேல் விடுத்தே
 யாவரும் வியப்புற இந்திரன் மகளாந்
 தேவகுஞ் சரியைத் திருமணம் புணர்ந்திட்டு
 அமரர் கோனுக்கு அமருலகு அளித்துக்
 குமர வேளுங் குவலயம் விளங்க
 அமரா வதியில் அமர்ந்து இனிது இருந்தான்
 சமர வேலுடைச் சண்முகன் வடிவுகண்டு
 அமரர் மாதர் அனைவரும் மயங்கி
 எண்டருங் கற்பினை இழந்தது கண்டே
 அண்டர் எல்லாம் அடைவுடன் கூடி

மாதொரு பாகனை வந்து அடி வணங்கி
 மருமலர்க் கடம்பன் எம் மாநகர் புகாமல்
 அருள்செய வேண்டும் நீ அம்பிகா பதியென
 இமையவர் உரைப்ப இறையவன் தானுங்
 குமரனைக் கோபங் கொண்டுமுன் முனியக்
 காவல்கொண்டு எம்வினை கட்டறுத்து அருளுஞ்
 சேவலங் கொடியோன் தேசம் போகத்
 திருந்திழை உமையாள் அருந்துயர் எய்தி
 வருந்தி முன்னிற்க மங்கையைப் பார்த்து
 மங்கை நீ தான் வருந்துதல் ஒழிகுதி
 அங்கையாற் சூ தெறிந்து ஆடுவோம் வாவென
 வென்றதுந் தோற்றதும் விளம்புவார் யாரெனக்
 குன்றமென் முலையாள் கூறிய சமயம்
 புற்றுஅரவு அணிந்த புனிதனைக் காண அங்கு
 உற்றனன் திருமால் ஊழ்வினை வலியாற்
 சக்கிர பாணியைச் சான்றெனக் குறித்து
 மிக்கதோர் சூது விருப்புடன் ஆடச்
 சாயக நேருந் தடநெடுங் கருங்கண்
 நாயகி வெல்ல நாயகன் தோற்ப
 இன்பவாய் இதழ் உமையான் வென்றேன் என
 எம்பெருமானும் யான்வென்றேன் என
 ஒருவர்க் கொருவர் உத்தரம் பேசி
 இருவருஞ் சாட்சி இவனைக் கேட்ப
 மாமனை வதைத்த மால்முகம் நோக்கிக்
 காமனை எரித்தோன் கண்கடை காட்ட
 வென்ற நாயகி தோற்றாள் என்றுந்
 தோற்ற நாயகன் வென்றான் என்றும்
 ஒன்றிய பொய்க்கரி உடன் அங்கு உரைப்பக்
 கன்றிய மனத்தொடு கவரி அங்கு உருத்து
 நோக்கி நீ இருந்தும் நுவன்றிலை உண்மை
 வாக்கினில் ஒன்றாய் மனத்தினில் ஒன்றாய்
 மைக்கரி யுரித்தோன் வதனம் நோக்கிப்

பொய்க்கரி உரைத்த புன்மையினாலே
 கனலென வயிற்றிற் கடும்பசி கனற்ற
 நிலமிசைக் குருட்டு நெட்டுடற் பாம்பாய்க்
 கடகரி முகத்துக் கடவுள் வீற்றிருக்கும்
 வடதரு நீழலிற் கிடவெனச் சபித்தாள்
 முளரிகள் பூத்த முகில் நிறத்து உருப்போய்த்
 துளவு அணி மருமனுந் துணை விழியிழந்தே
 ஆண்டு அரைக் கணத்தில் ஆயிரம் யோசனை
 நீண்டபைப் பாந்தள் நெட்டுடல் எடுத்து
 வளர்மருப்பு ஒன்றுடை வள்ளல் வீற்றிருக்குங்
 கிளர்சினை ஆலின் கீழ்க்கிடந் தனனால்
 திரிகடக் கரியின் திருமுகக் கடவுளும்
 வழிபடும் அடியார் வல்வினை தீர்த்தே
 எழில்பெறு வடமரத்தின் கீழ் இருந்தான்
 கம்ப மாமுகத்துக் கடவுள் தன் பெருமையை
 அம்பு வியோருக்கு அறிவிப்போம் என
 உம்பர் உலகத்து ஓர் எழு கன்னியர்
 தம்பநூல் ஏணியில் தாரணி வந்து
 கரிமுகக் கடவுளைக் கைதொழுது ஏத்திக்
 கார்த்திகைக் கார்த்திகைக் கழிந்த பின்னாளில்
 ஆர்த்த கலிங்கத்து அணியிழை வாங்கி
 இருபத்தோர் இழை இன்புறக் கட்டி
 ஒருபோது உண்டி உண்டு ஒரு மனமாய்
 வேதத்து ஆதியும் பூமியில் எழுத்தும்
 ஆதி விநாயகற்கு ஆன எழுத்தும்
 மூன்றெழுத்து அதனால் மொழிந்த மந்திரமும்
 தேன்தருங் குழலியர் சிந்தையுட் செபித்தே
 உரைதரு பதினாறு உபசாரத்தால்
 வரைமகள் மதலையை வழிபாடு ஆற்றி
 இருபது நாளும் இப்படி நோற்று
 மற்றை நாள் ஐங்கர மாமுகன் பிறந்த
 அற்றைநாள் சதயமும் ஆறாம் பக்கமுஞ்

சேரும் அத் தினத்தில் தெளிபுனல் ஆடி
 வாரண முகத்தோன் வருபெருங் கோயில்
 சீர்பெற மெழுகித் திருவிளக் கேற்றிக்
 குலவுபொற் கலைகள் கொடு விதானித்து
 மலர்பல தொடுத்திடு மாலைகள் ஆற்றிக்
 கொலைபுரி வடிவேற்கு கற்குமுன் வருகை
 மலைமுகக் கடவுளை மஞ்சனம் ஆட்டிப்
 பொற்கலை நன்னூற் பூந்துகில் சாத்திச்
 சொற்பெறு சந்தனச் சுகந்தம் பூசிச்
 செருந்தி சண்பகஞ் செங்கழு நீரொடு
 குருத்து மல்லிகை கோங்கொடு பிச்சி
 கருமுகை புன்னை கடிகமழ் பாதிரி
 மருவிரி ஞாழல் மகிழ் இரு வாட்சி
 தாமரை முல்லை தழையவில் கொன்றை
 பூமலர் நொச்சி பூத்தமைக் குவளை
 காந்தள் ஆத்தி கடம்பு செவ்வந்தி
 வாய்ந்த நல்எருக்கு மலர்க்கர வீரம்
 பச்சிலை நொச்சி படர்கொடி அறுகு
 முத்தளக் கூவிளம் முதலிய சாத்தித்
 தூப தீபங்கள் சுகம்பெறக் கொடுத்தே
 அப்பம் மோதகம் அவல் எள்ளருண்டை
 முப்பழந் தேங்காய் முதிர்மொளிக் கரும்பு
 தேனுடன் சர்க்கரை செவ்விள நீருடன்
 பால்நறு நெய்தயிர் பருப்புடன் போனகங்
 கற்பகக் கடவுள் களித்திடத் திருமுன்
 பொற்புறப் படைத்துப் பூசனை பண்ணி
 நோற்பது கண்டு நோலாது இருந்த
 பாப்புரு வாகிய பஞ்சா யுதனும்
 யாப்புறு கொங்கையீர் யானும் நோற்பேன் என
 ஆங்கு அவன் தனக்கும் வேண்டுவது அளித்துப்
 பாங்கொடு இவ்விரதம் பரிந்து நோற்பித்தார்
 அண்டர் நாயகனாம் ஐங்கரன் அருளால்

விண்டுவும் பண்டுஉள வேடம் பெற்றே
 உஞ்சைமா நகர்புகுந்து உமையொடு
 விமலன் கஞ்சநாள் மலர்ப்பதங் கைதொழு திடலும்
 பஞ்சிமென் சீறடிப் பார்ப்பதி நெஞ்சின்
 வெஞ்சினம் மிகுந்து விமலனை நோக்கி
 யானிடுஞ் சாபம் நீங்கியது ஏதென
 மானெடுங் கண்ணி மணிக்கதவு அடைப்ப
 இறையவன் இதற்குக் காரணம் ஏதென
 மறிகடல் துயிலும் மாயவன் உரைப்பான்
 பிறைமருப்பு ஒன்றுடைப் பிள்ளை அன்று
 எனக்குத் தந்தருள் புரிந்த தவப்பயன் ஈதெனச்
 சிந்தை மகிழ்ந்து தேவர் தேவனும்
 பூங்கொடி அடைத்த பொன்தாழ் நீங்கச்
 சாங்குமுன் உரைத்த சக்கர பாணி
 இக்கதை சொல்ல அக்கணி சடையனும்
 மிக்கநல் விரதம் விருப்புடன் நோற்றபின்
 மாதுஉமை அடைந்த வன்தாழ் நீக்கி
 நாதனை நணுகிட நம்பனும் நகைத்தான்
 நானோ வந்து நகையானது எனத்
 தேன்னேர் மொழியாள் தெளியக் கூறென
 நன்மதி நுதலாய் நானிலந் தன்னில்
 உன்மகன் நோன்பின் உறுதி அறிந்து
 சிந்தை மகிழ்ந்து சிரித்தேன் யானென
 அந்தமில் அரனை ஆயிழை வணங்கிப்
 பொருஞ் சூர் அறவேல் போக்கிய குமரன்
 வரும்படி யானும் வருத்தி நோற்பேனென
 இறையவன் கதைசொல ஏந்திழை நோற்றபின்
 குறமட மகளைக் குலமணம் புரிந்தோன்.
 சுடர்வடி வேலோன் தொல்வினை தீர்ந்து
 தாதுமை வண்டு உழுந்தாமத் தாமனை
 மாதுமை யாளை வந்து கண்டனே
 கண்ண நீ கண்ணிலாக் கட்செவி யாகெனத்

தண்நறுங் குழலுமை சாபமிட்டதுவும்
 அக்கு நீறணியும் அரன்முதல் அளித்த
 விக்கின விநாயக விரதம் நோற்று அதன்பின்
 சுடர்க்கதை ஏந்துந் துளவ மாலையன்
 விடப்பணி உருவம் விட்டு நீங்கியதும்
 பவரிகொள் கூத்துடைப் பரமனும் நோற்றுக்
 கவுரி அன்று அடைத்த கபாடந் திறந்ததும்,
 வாசமென் குழலுடை மாதுமை நோற்பத்
 தேசம் போகிய செவ்வேள் வந்ததும்,
 வானவர் நோற்று வரங்கள் பெற்றதும்,
 நாரத முனிவன் நவின்றிடக் கேட்டே
 இந்நிலந் தன்னில் இவ்விரதத்தை
 மன்னவன் வச்சிர மாலிமுன் நோற்றுக்
 காயத் தெழுந்த கடும்பிணி தீர்த்து
 மாயிரும் புவியின் மன்னனாய் வாழ்ந்து
 தடமுலைத் திலோத்தமை தனைமணம் புரிந்து
 மழவிடை போற்பல மைந்தரைப் பெற்றுக்
 கடைமுறை வெள்ளியங் கயிலையில் உற்றான்
 பரிவொடு இவ்விரதம் பாரகந் தன்னில்
 விரைகமழ் நறுந்தார் விக்ர மாதித்தன்
 மறிகடற் புவிபெற வருந்தி நோற்றிடுநாள்
 மற்றவன் காதன் மடவரல் ஒருத்தி
 இற்றிடும் இடையாள் இலக்கண சுந்தரி
 மெத்த அன்புடன் இவ் விரதம் நோற்பேனென
 அத்தந் தன்னில் அணியிழை செறித்துச்
 சித்தம் மகிழ்ந்து சிலநாள் நோற்றபின்
 உற்ற நோன்பின் உறுதி மறந்து
 கட்டிய இழையைக் காரிகை அவிழ்த்து
 வற்றிய கொவ்வையின் மாடே போட
 ஆங்கு அது தழைத்தே அலருந் தளிருமாய்ப்
 பாங்குற ஓங்கிப் படர்வது கண்டு
 வேப்பஞ் சேரியிற் போய்ச் சிறையிருந்த

பூப்பயில் குழல்சேர் பொற்றொடி யொருத்தி
 அவ்வியம் இல்லாள் அவ்விடந் தன்னிற்
 கொவ்வை அடகு கொய்வாள் குறுகி
 இழையது கிடப்பக் கண்டு அவள் எடுத்துக்
 குழைதவிழ் வரிவிழிக் கோதை கைக்கட்டி
 அப்பமோடு அடைக்காய் அவைபல வைத்துச்
 செப்பமுடனே திருந்திழை நோற்றிடக்
 கரிமுகத்து அண்ணல் கருணை கூர்ந்து
 பண்டையில் இரட்டி பதம் அவட்கு அருள
 கொண்டுபோய் அரசனுங் கோயிலுள் வைத்தான்
 விக்கிர மாதித்தன் விழிதுயில் கொள்ள
 உக்கிரமான உடைமணி கட்டித்
 தண்டையுஞ் சிலம்புத் தாளினின்று ஒலிப்பக்
 கொண்டல் போல்வருங் குஞ்சர முகத்தோன்
 மனமிகக் கலங்கு மன்னவன் தன்னிடங்
 கனவினில் வந்து காரண மாக
 இலக்கண சுந்தரி இம்மனை இருக்கிற்
 கலக்கம் வந்திடுங் கழித்திடு புறத்தெனத்
 துண்ணென எழுந்து துணைவியை நோக்கிக்
 கண்ணுறக் கண்ட கனவின் காரணம்
 அண்ணல் உரைத்திடும் அவ்வழி தன்னில்
 ஆனை குதிரை அவைபல மடிவுற
 மாநகர் கேடும் வகையது கண்டு
 இமைப்பொழுது இவள் இங்கு இருக்கலாகாது என
 அயற் கடை அவனும் அகற்றிய பின்னர்
 வணிகன் தனது மனைபுகுந்து இருப்ப
 மணியும் முத்தும் வலிய கல்லாய்விட
 அணியிழை தன்னை அவனும் அகற்ற
 உழவர் தம்மனையில் உற்று அவள் இருப்ப
 வளர்பயிர் அழிந்து வளம்பல குன்ற
 அயன்மனை அவரும் அகற்றிய பின்னர்க்
 குயவன் மனையிற் கோற்றொடி செல்லக்

குயக்கலம் உடைந்து கொள்ளை போக
 அயற்கடை அவனும் அகற்றிய பின்னர்த்
 தூசுதூய்து ஆக்குந் தொழிலோர் மனைபுகத்
 தூசுகளெல்லாந் துணிந்து வேறாகத்
 தூசரும் அவளைத் தூரஞ் செய்ய
 மாலைக் காரன் வளமனை புகலும்
 மாலை பாம்பாம் வகையது கண்டு
 ஞாலம் எல்லாம் நடுங்கவந்து உதித்தாய்
 சாலவும் 'பாவிநீ தான்யார்?' என்ன
 வெம்மனம் மிகவும் மேவி முனிவுறா
 அம்மனை அவனும் அகற்றிய பின்னர்
 அவ்வை தன்மனை அவள் புகுந்திருப்ப
 அவ்வை செல்லும் அகங்கள் தோறும்
 வைதனர் எறிந்தனர் மறியத் தள்ளினர்
 கைகொடு குற்றினர் கண்டோர் பழித்தனர்
 அவ்வை மீண்டும் தன் அகம் அதிற்சென்று
 இவ்வகைக் கன்னி நீ யாரென வினாவக்
 காத்தாண்டு உலகு கருணையோடு ஆண்ட
 மார்த்தாண்ட ராசன் மாமகள் ஒருத்தி
 எல்லார்க்கும் மூத்தாள் இலக்கன சுந்தரி
 சொல்லு விக்கிரம சூரியன் மனையெனச்
 சீர்கெட இருந்த தெரிவையை நோக்கி
 நீரது கொண்டு நிலம் மெழுகிடுகெனச்
 சாணி எடுக்கத் தையலுஞ் சென்றாள்
 சாணியும் உழுத்துத் தண்ணீர் வற்றிப்
 பேணிய புழுவாய்ப் பெரிது தோன்ற
 மானேர் விழியாள் வருந்துதல் கண்டு
 தானே சென்று சாணி எடுத்துத்
 தண்ணீர் கொணர்ந்து தரை மெழுக்கிட்டு
 மண்ணிய வீட்டில் மணிவிளக்கு ஏற்றிப்

புத்தகம் எடுத்து வாவெனப் புகலப்
 புத்தகம் பாம்பாய்ப் பொருந்தி நின்று ஆட
 மெத்தஉள் நடுங்கி வீழ்ந்தவள் கிடப்பக்
 கொவ்வையங் கனிவாய்க் கோதையை விலக்கி
 அவ்வை தானே அகமதிற் சென்று
 புத்தகம் எடுத்துப் பொருந்தப் பார்த்து
 வித்தக நம்பி விநாயக மூர்த்தி
 கற்பகப் பிள்ளைசெய் காரியம் இதுவென
 உத்தமி அவ்வை உணர்ந்து முன்அறிந்து
 தவநெறி பிழைத்த தையலை நோக்கி
 நுவலரும் விநாயக நோன்பு நோற்றிடுக எனக்
 கரத்து மூஏழு இழைக் காப்புக் கட்டி
 அப்பமும் அவலும் மாம்பழப் பண்டமுஞ்
 செப்ப மதாகத் திருமுன் வைத்தே
 அவ்வை கதைசொல ஆயிழை கேட்டு
 மத்தகக் களிற்றின் மகா விரதத்தை
 வித்தகமாக விளங்கு இழை நோற்றுக்
 கற்பக நம்பி கருணை பெற்றதன் பின்,
 சக்கர வாள் சைனியத்தோடு
 விக்ர மாதித்தன் வேட்டையிற் சென்று
 தானுஞ் சேனையுந் தண்ணீர் விரும்பி
 எவ்வகை செய்வோம் எனஉளம் மெலிந்தே
 அவ்வை தன்மனை அங்குஅவர் அணுக
 எய்துந் தாகமும் இளைப்புங் கண்டு
 செவ்வே அவற்றைத் தீர்க்க எண்ணி
 இலக்கண சுந்தரி என்பவள் தன்னை
 அப்பமும் நீரும் அரசற்கு அருள்எனச்
 செப்பிய அன்னை திருமொழிப் படியே
 உணர்நீர்க் கரகமும் ஒரு பணிகாரமும்
 பண்ணேந் மொழியாள் பார்த்திபற்கு உதவ
 ஒப்பறு படையும் உயர்படை வேந்தனும்

அப்பசி தீர அருந்திய பின்னர்
 ஆனை குதிரை அவைகளும் உண்டுந்
 தான்அது தொலையாத் தன்மையைக் கண்டே
 இவ்வகை சமைத்த நீ யாரென வினவ
 அவ்வல் அம் குழலாள் மௌனமாய் நிற்ப
 அவ்வை தான்சென்று அரசற்கு உரைப்பாள்
 கணபதி நோன்பின் காரணங் காண் இது
 குணமுடை இவள் உன் குலமனையாட்டி
 இலக்கண சுந்தரி என்று அவ்வை கூற
 மங்கையை நோக்கி மனம்மிக மகிழ்ந்து
 திங்கள்நேர் வெள்ளிச் சிவிகையில் ஏற்றிக்
 கொண்டுஊர் புகுந்தான் கொற்ற வேந்தனும்
 ஒண்தொடி யாரில் உயர்பதம் உதவினன்
 சிந்தூர நுதலார் சென்று அடி பணியச்
 சுந்தரி இருந்தாள் சுகத்துடன் மகிழ்ந்தே.

காப்பு

கரும்பும் இளநீரும் காரெள்ளந் தேனும்
 விரும்பும் அவல்பலவும் மேன் மேலருந்திக்
 குணமுடையனாய் வந்து குற்றங்கள் தீர்க்கும்
 கணபதியேயிக் கதைக்குக் காப்பு.

திருவிளங்கு மான்மருகா சேவ தனிலேறி
 வருமரன்றா னீன்றருளும் மைந்தா - முருகனுக்கு
 முன்பிறந்த யானை முகவா உனைத் தொழுவேன்
 என்கதைக்கு நீயென்றுங் காப்பு.

நூற்பயன்

பொன்னுமிகும் கல்விமிகும் புத்திரரோடு எப்பொருளும்
 மன்னும் நவமணியும் வந்துஅணுகும் - உன்னி
 ஒருக்கொம்பின் யானைமுக உத்தமனார் நோன்பின்
 திருக்கதையைக் கேட்கச் சிறந்து.

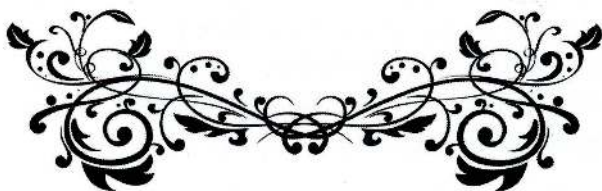

பொற்பணைக்கை முக்கண் புகார்முகத்துப் பொன்மவுலிக்
கற்பகத்தின் நோன்பின் கதைதன்னைச் - சொற்பெருகக்
கற்றவரும் நோற்றவருங் காதலித்துக் கேட்டவரும்
பெற்றிடுவர் கற்பகத்தின் பேறு.

வெள்ளை எருதுஏறும் விரிசடையோன் பெற்றுஎடுத்த
பிள்ளையார் நோன்பின் பெருங்கதையை - உள்ளபடி
நோற்றார் மிகவாழ்வார் நோலாது அருகுஇருந்து
கேட்டோர் க்கும் வாராது கேடு.

சூலிலார் நோற்கிற் சுதரை மிகப்பெறுவார்
சாலமிகும் வெங்கலியார் தாம்நோற்கில் - மேலைப்
பிறப்புஎல்லாம் நல்ல பெருஞ்செல்வம் எய்திச்
சிறப்பிலே வாழ்வார் சிறந்து.

மிள்ளையார் கதை முற்றுப் பெற்றது
திருச்சிற்றம்பலம்

திருவெம்பாவை

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ்
 சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாள் தடங்கண்
 மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின்செவிதான்
 மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய்
 வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்ம்மறந்து
 போதா ரமளியின்மேல் நின்றும் புரண்டிங்ஙன்
 ஏதேனு மாகாள் கிடந்தாள்என் னேயென்னே
 ஈதேயெம் தோழி பரிசேலோர் எம்பாவாய்.

பாசம் பரஞ்சோதிக் கென்பாய் இராப்பகல்நாம்
 பேசும்போ தெப்போதிப் போதா ரமளிக்கே
 நேசமும் வைத்தனையோ நேரிழையாய் நேரிழையீர்
 சீசி யிவையுஞ் சிலவோ விளையாடி
 ஏசு மிடமீதோ விண்ணோர்க ளேத்துதற்குக்
 கூசு மலர்ப்பாதந் தந்தருள வந்தருளுந்
 தேசன் சிவலோகன் தில்லைச்சிற் றம்பலத்துள்
 ஈசனார்க் கன்பார்யாம் ஆரேலோர் எம்பாவாய்.

முத்தன்ன வெண்ணகையாய் முன்வந் தெதிரெழுந்தென்
 அத்தன்ஆ னந்தன் அமுதன்என் றள்ளுறித்
 தித்திக்கப் பேசுவாய் வந்துன் கடைதிறவாய்
 பத்துடையீர் ஈசன் பழாடியீர் பாங்குடையீர்

புத்தடியோம் புன்மைதீர்த் தாட்கொண்டாற் பொல்லாதோ
எத்தோநின் அன்புடைமை எல்லோம் அறியோமோ
சித்தம் அழகியார் பாடாரோ நம்சிவனை
இத்தனையும் வேண்டும் எமக்கேலோர் எம்பாவாய்.

ஒண்ணித் திலநகையாய் இன்னம் புலர்ந்தின்றோ
வண்ணக் கிளிமொழியார் எல்லாரும் வந்தாரோ
எண்ணிக்கொ டுள்ளவா சொல்லுகோம் அவ்வளவும்
கண்ணைத் துயின்றவமே காலத்தைப் போக்காதே
விண்ணுக் கொருமருந்தை வேத விழுப்பொருளைக்
கண்ணுக் கினியானைப் பாடிச் சசிந்துள்ளம்
உண்ணெக்கு நின்றுருக யாமாட்டோம் நீயேவந்து
எண்ணிக் குறையில் துயிலேலோர் எம்பாவாய்.

மாலறியா நான்முகனும் காணா மலையினைநாம்
போலறிவோம் என்றுள்ள பொக்கங்க ளேபேசும்
பாலூறு தேன்வாய்ப் படிநீ கடைதிறவாய்
ஞாலமே விண்ணே பிறவே அறிவரியான்
கோலமும் நம்மைஆட் கொண்டருளிக் கோதாட்டும்
சீலமும் பாடிச் சிவனே சிவனெயென்று
ஓலம் இடினும் உணராய் உணராய்காண்
ஏலக் குழலி பரிசேலோர் எம்பாவாய்.

மானேநீ நென்னலை நாளாவந் தூங்களை
நானே எழுப்புவன் என்றலும் நாணாமே
போன திசைபகராய் இன்னம் புலர்ந்தின்றோ
வானே நிலனே பிறவே அறிவரியான்
தானேவந் தெம்மைத் தலையளித்தாட் கொண்டருளும்
வான்வார் கழல்பாடி வந்தோர்க்குன் வாய்திறவாய்
ஊனே உருகாய் உனக்கே உறும்எமக்கும்
ஏனோர்க்கும் தங்கோனைப் பாடேலோர் எம்பாவாய்.

அன்னே இவையுஞ் சிலவோ பலஅமரர்
 உன்னற் கரியான் ஒருவன் இருஞ்சீரான்
 சின்னங்கள் கேட்பச் சிவனென்றே வாய்திறப்பாய்
 தென்னாள் னாமுன்னம் தீசேர் மெழுகொப்பாய்
 என்னானை என்னரையன் இன்னமுதென் றெல்லோமும்
 சொன்னோம்கேள் வெவ்வேறாய் இன்னந் துயிலுதியோ
 வன்னெஞ்சப் பேதையர்போல் வாளா கிடத்தியால்
 என்னே துயிலின் பரிசேலோர் எம்பாவாய்.

கோழி சிலம்பச் சிலம்பும் குருகொங்கும்
 ஏழில் இயம்ப இயம்பும்வெண் சங்கெங்கும்
 கேழில் பரஞ்சோதி கேழில் பரங்கருணை
 கேழில் விழுப்பொருள்கள் பாடினோம் கேட்டிலையோ
 வாழியீ தென்ன உறக்கமோ வாய்திறவாய்
 ஆழியான் அன்புடைமை ஆமாறும் இவ்வாறோ
 ஊழி முதல்வனாய் நின்ற ஒருவனை
 ஏழைபங் காளனையே பாடேலோர் எம்பாவாய்.

முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளே
 பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே
 உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றன் சீரடியோம்
 உன்னடியார் தாள்பணிவோம் ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம்
 அன்னவரே எங்கணவ ராவார் அவருகந்து
 சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்
 இன்ன வகையே எமக்கொங்கோன் நல்குதியெல்
 என்ன குறையும் இலோமேலோர் எம்பாவாய்.

பாதாளம் ஏழினுங்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர்
 போதார் புனைமுடியும் எல்லாப் பொருள்முடியே
 பேதை ஒருபால் திருமேனி ஒன்றல்லன்
 வேதமுதல் விண்ணோரும் மண்ணும் துதித்தாலும்

ஓத உலவா ஒருதோழன் தொண்டருளன்

கோதில் குலத்தரன்றன் கோயிற் பிணாப்பிள்ளைகள்
ஏதவனார் ஏதவன்பேர் ஆருற்றார் ஆரயலார்
ஏதவனைப் பாடும் பரிசேலோர் எம்பாவாய்.

மொய்யார் தடம்பொய்கை புக்கு முகேரென்னக்

கையாற் குடைந்து குடைந்துன் கழல்பாடி
ஐயா வழியடியோம் வாழ்ந்தோங்கான் ஆரழல்போற்
செய்யாவெண் ணீறாடி செல்வா சிறுமருங்குல்
மையார் தடங்கண் மடந்தை மணவாளா
ஐயாநீ ஆட்கொண் டருளும் விளையாட்டில்
உய்வார்கள் உய்யும் வகையெல்லாம் உய்ந்தொழிந்தோம்
எய்யாமற் காப்பாய் எமையேலோர் எம்பாவாய்.

ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெடநாம் ஆர்த்தாடும்

தீர்த்தன்நல் தில்லைச்சிற் றம்பலத்தே தீயாடும்
கூத்தன்இவ் வானுங் குவலயமும் எல்லோமும்
காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் விளையாடி
வார்த்தையும் பேசி வளைசிலம்ப வார்கலைகள்
ஆர்ப்பரவஞ் செய்ய அணிகுழல்மேல் வண்டார்ப்பப்
பூத்திகழும் பொய்கை குடைந்துடையான் பொற்பாதம்
ஏத்தி இருஞ்சனைநீ ராடேலோர் எம்பாவாய்.

பைங்குவளைக் கார்மலரால் செங்கமலப் பைம்போதால்

அங்கங் குருகினத்தால் பின்னும் அரவத்தால்
தங்கள் மலங்கழுவு வார்வந்து சார்தலினால்
எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த
பொங்கு மடுவிரு புகப்பாய்ந்து பாய்ந்துநம்
சங்கஞ் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்தார்ப்பக்
கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல்பொங்கப்
பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோர் எம்பாவாய்.

காதார் குழையாடப் பைம்பூண் கலனாடக்
கோதை குழலாட வண்டின் குழாமாடச்
சீதப் புனலாடிச் சிற்றம் பலம்பாடி
வேதப் பொருள்பாடி அப்பொருளா மாபாடிச்
சோதி திறம்பாடிச் சூழ்கொன்றைத் தார்பாடி
ஆதி திறம்பாடி அந்தம்ஆ மாபாடிப்
பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன்
பாதத் திறம்பாடி ஆடேலோர் எம்பாவாய்.

ஓரொருகால் எம்பெருமான் என்றென்றே நம்பெருமான்
சீரொருகால் வாயோவாள் சித்தங் களிகூர
நீரொருகால் ஓவா நெடுந்தாரை கண்பணிப்பப்
பாரொருகால் வந்தனையாள் விண்ணோரைத் தான்பணியாள்
பேரரையற் கிங்கனே பித்தொருவர் ஆமாறும்
ஆரொருவர் இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்தாள்
வாருருவப் பூண்முலையீர் வாயார நாம்பாடி
ஏருருவப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோர் எம்பாவாய்.

முன்னிக் கடலைச் சுருக்கி யெழுந்துடையாள்
என்னத் திகழ்ந்தெம்மை ஆளுடையாள் இட்டிடையின்
மின்னிப் பொலிந்தெம் பிராட்டி திருவடிமேற்
பொன்னஞ் சிலம்பிற் சிலம்பித் திருப்புருவம்
என்னச் சிலைகுலவி நந்தம்மை ஆளுடையாள்
தன்னிற் பிரிவிலா எங்கோமான் அன்பர்க்கு
முன்னி அவள் நமக்கு முன்குரக்கும் இன்னருளே
என்னப் பொழியாய் மழையேலோர் எம்பாவாய்.

செங்கண வன்பால் திசைமுகன்பால் தேவர்கள்பால்
எங்கும் இலாததோர் இன்பம்நம் பாலதாக்
கொங்குண் கருங்குழலி நந்தம்மைக் கோதாட்டி
இங்குநம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளிச்

செங்கமலப் பொற்பாதந் தந்தருளுஞ் சேவகனை
அங்கண் அரசை அடியோங்கட் காரமுதை
நங்கள் பெருமானைப் பாடி நலந்திகழப்
பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோர் எம்பாவாய்.

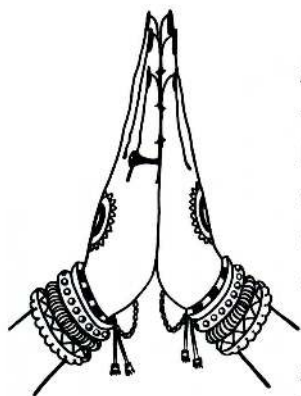
அண்ணா மலையான் அடிக்கமலஞ் சென்றிறைஞ்சும்
விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகைவீ றற்றாற்போல்
கண்ணார் இரவி கதிர்வந்து கார்கரப்பத்
தண்ணார் ஒளிமழுங்கித் தாரகைகள் தாமகலப்
பெண்ணாகி ஆணாய் அலியாய்ப் பிறங்கொளிசேர்
விண்ணாகி மண்ணாகி இத்தனையும் வேறாகிக்
கண்ணா ரமுதமுமாய் நின்றான் கழல்பாடிப்
பெண்ணேயிப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோர் எம்பாவாய்.

உங்கையிற் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம்என்று
அங்கப் பழஞ்சொற் புதுக்குமெம் அச்சத்தால்
எங்கள் பெருமான் உனக்கொன் றுரைப்போம்கேள்
எங்கொங்கை நின்னன்ப ரல்லார்தோள் சேரற்க
எங்கை உனக்கல்லா தெப்பணியுஞ் செய்யற்க
கங்குல் பகல்எங்கண் மற்றொன்றுங் காணற்க
இங்கிப் பரிசே எமக்கொங்கோன் நல்குதியேல்
எங்கெழிலென் ஞாயி றெமக்கேலோர் எம்பாவாய்.

போற்றி அருளுகநின் ஆதியாம் பாதமலர்
போற்றி அருளுகநின் அந்தமாஞ் செந்தளிர்கள்
போற்றிஎல் லாவுயிர்க்கும் தோற்றமாம் பொற்பாதம்
போற்றிஎல் லாவுயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்
போற்றிஎல் லாவுயிர்க்கும் ஈறாம் இணையடிகள்
போற்றிமால் நான்முகனும் காணாத புண்டரிகம்
போற்றியாம் உய்யஆட் கொண்டருளும் பொன்மலர்கள்
போற்றியாம் மார்கழிநீ ராடேலோர் எம்பாவாய்.

நன்றி நயம்

“பயன்தூக்கார் செய்த உதவி நயன்தூக்கின்
நன்மை கடலிற் பெரிது”

இறையருளால் எம் குடும்பத்
தலைவியாய் வாழ்ந்து எண்ணிலடங்கா
கடமைகளால் எங்கள் இதயக் கமலங்களை
மலர்த்தி ஈசனடி சேர்ந்த அமரர் திருமதி
சுறோஜாதேவி சிவபாலன் அவர்களின்
பிரிவுச் செய்தி அறிந்த நேரம் முதல் எம்
அருகிருந்து எம்மை ஆறுதல்படுத்திய
அன்பு உள்ளங்களுக்கும், தேவார
திருவாசகங்களை ஒதிப் பிரார்த்தித்தோருக்கும்,
மலர்வளையங்கள், கண்ணீர் அஞ்சலி

பிரசுரம் மற்றும் பதாதைகள் மூலம் அனுதாபம் தெரிவித்து ஆறுதல்
அளித்தவர்களுக்கும், இறுதிக்கிரியைகளுக்கான சகல ஒழுங்குகளையும்
மேற்கொண்ட உற்றார், அயலவர், நண்பர்களுக்கும், தொலைபேசி,
சமூக வலைத்தளங்கள் ஊடாக துயர் பகிர்ந்த உறவினர்கள், நண்பர்கள்,
மற்றும் புலம் பெயர் உறவுகளுக்கும், இறுதிக்கிரியை, அந்தியேட்டிக்
கிரியைகளையும் சிறப்புற நடத்திய குருமார்களுக்கும், இறுதி நிகழ்வுகளில்
கலந்து கொண்ட அனைத்து நல்லுள்ளங்களுக்கும், இந் நினைவு மலரை
சிறப்புற வடிவமைத்து அச்சிட்ட Andra Digital Image பதிப்பகத்தார்களுக்கும்
மற்றும் பல வழிகளிலும் உதவி புரிந்த அனைவருக்கும் எமது மனமார்ந்த
நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

நன்றி

திரு. ச.சிவபாலன் (கனவர்)

திரு. திருமதி லக்ஷிதா சிவஞானவேல் (மகள், மருமகன்)

திரு. திருமதி ஹம்ஷிதா தீபன் (மகள், மருமகன்)

80

உமரூர் சிறோஜாதேவி சிவபாலன் அவர்களின் சிவபதப்பேறு குறித்த 'கீஸ்ஸத்து ஜோதி'

வளமான வாழ்விற்கு

தூய்மையாக இருப்பதும்

மற்றவர்களிற்கு நன்மை

செய்வதும் தான் எல்லா

வழிபாடுகளினதும் சாரமாகும்.

தீமை செய்பவன் தனக்கும்

மற்றவர்களுக்கும் தீமை செய்கிறான்.

நன்மை செய்பவன் தனக்கும்

பிறர்க்கும் நன்மையே செய்கிறான்.

உடலும் உள்ளமும் தூய்மையின்றி

கோயிலுக்கு போவதும் இறைவனை

வழிபடுவதும் பயனற்றதாகும்.

நேர்மையுடனும் தைரியமாகவும்

பக்தி சிரத்தையுடனும் வாழ்ந்தால்

இறைவனை அடைவது உறுதி.

“நுன்னெறியே இறைவணக்கம்”

- சுவாமி விவேகானந்தர் -

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

